

ALGIMANTAS LYVA
MINDAUGAS PELECKIS

POSTPASAULIS

Dialogai ir eilės.

Romanas ne pinigų kartai

UDK 821.172-31
Pe-76

- © Algimantas Lyva, 2014
- © Mindaugas Peleckis, 2014
- © Viršelis, Kazimiera Lyvienė, 2014
- © Viršelio nuotrauka, Mindaugas Peleckis, 2014
- © „Pasviręs pasaulis“, 2014

ISBN 978-609-8027-11-2

*Man weiß ni'nt, was man ist
I'n weiß ni'nt, was i'n bin; i'n bin ni'nt, was i'n weiß;
Ein Ding und nit ein Ding, ein Stüpf'nen und ein Kreis.*

*Mes nežinome, kas esame;
Aš nežinan, kas esu; aš esu ne tai, ką apie save žinau;
Ir esatis, ir nesatis, ir taškas, ir apskritimo lietis.*

*Der Cherubinischer Wandersmann, „Klajoklis cherubinas“
(1657), Angelus Silesius (Johann Scheffler, 1624–1677). Vertė
Mindaugas Peleckis.*

Boogie woogie dance

Pamestos eilės, arba Guru Guru mintys išvykstant į tolimą, snieguotą, hiperborėjinę Laplandiją (tiksliau – Samių žemę).

skruzdėlės trukdo miegoti žolėje
supuvę basliai surūdijusiomis vinimis taikosi į nugarą
grėsmingai braška laukinių katinų apgraužtos lentos
pasiryžau nugriauti medinę tvorą
kaukolė kasdien kietėja stingsta į akmenį dangorėžių stiklą

šaltas vėjas nuplėšė tragiko kaukę
ištiesino kreivą veidą atnešė sutemų šarvus
jau nebežeidžia aštrios stiklo šukės
geriu šaltą girą šneku apie skystą betoną
trokštu kirtikliu iškirsti akyse skylę
drąsiai pažvelgti į dangų pamatyti lietumi sugrižtantį save
kiek aukščiau laužavietės pelenų
varnalėšų dangus apsnūdęs debesylas kadagys
laukiu kada lydekos išlips į krantą
ir pakvies į šernų medžioklę

žaiškai kuria laužus pakyla dūmais virš debesų
beviltiška melstis lietui kai sprogs dangus
stora vilko oda sutvirtėjęs riedu į pakalnę
pakilsiu atskirdamas duoną nuo žvyro dantis nuo vinių
gandrai patikslina ežerų pakrantes ir stato paminklus varlėms
debesų drambliai alkaniems vilkams gabena lietu
sunku gerti arbatą lūžta porceliano dantys
dūžtu šlapioje žolėje
lietaus debesys gali pasukti vėją atgal
it pasmerktas šiferis ieškau patikimo stogo
sustojau sankryžoje nes geltona šviesa pavirto saule
ir dienos pajudėjo visomis kryptimis
žvilgsnio ledą užtemdo kelmo šešėlis
iš tamsos atrieda grybų traukiniai
jie veža užkastus prisiminimus sniege sodina palmes
spjaudosi langai raibsta sienos nuo šukių
galiu ilgai žiūrėti į grindis
ir pamatyti Hiperborėjos dangų

Požeminis Vilnius

Jame troleibusai kaip grabai apvalūs
Ramiai pravažiuoja, kaip žaisliniai.

Land Of Cockayne

– Jūs – priemiesčio milijonierius, – mandagiai tarė purvinais valkata.

Nepaprašė lito. Draveniui kilo įtarimas:

– Pinigus saugau lagaminuose...

– Kartoniniuose... Juos kadaise gamino fabrikėlyje, esančiame prie Halės turgaus, – patikslino valkata. – Kiek turite lagaminų?

– Nepamenu, – atsiduso Dravenis.

– Tris ar keturis? – tardė valkata.

– Še litų, ir palik mane ramybėje, – pyktelėjo Dravenis.

– Gal nori išgerti kartu? Aš turiu pigaus vyno butelį...

– Atstok! – suriko Dravenis.

– Smok, niekše! – sukriokė skaudžiai įžeistas valkata.

Dravenis švelniai pastūmė valkatą, bet pajuto žaibišką, profesionalų smūgį į pažiaunę. Dravenis susverdėjo, bet išsilaikė ant kojų. Žalias karatė diržas – kokia gėda! Valkata vikriai smogė koja. Dravenis suprato – menki juokai. Teks kautis. Dravenis net nepastebėjo, kaip iš skersgatvio išniro Guru Guru. Guru Guru nutarė nesikišti ir stebėti keistą kovą. Susirinko žioplių minia. Prasidėjo lažybos. Guru Guru pastatė 10 litų už Dravenį.

Mortal Kombat. Dvikova buvo ilga ir žiauri. Dravenis neketino pasiduoti, nes jo savigarba buvo užgauta. Priešas buvo akivaizdžiai pranašesnis. Dravenio veidas paplūdo krauju. Guru Guru nutarė nutraukti beprasnę kovą:

– Viskas, Dravenis nugalėtas! Pergalė atitenka nepažįstamam džentelmeniui!

– Še litą, milijonieriau!

Valkata niekinamai sviedė monetą ir koja smogė paskutinį smūgį. Lūžo Dravenio šonkauliai ir jis susverdėjęs virto į purviną balą. Vanduo nusidažė krauju.

– Kelkis, didvyri, – juokavo Guru Guru, – aš stačiau už tave ir pralošiau 10 litų.

Dravenis nusišpjoję krauju.

– Padėk man atsikelti...

Guru Guru parvedė draugą namo. Juos pasitiko verkianti Giedrė ir dėdė Arvydas.

– Draveni, keliaukime į Hiperborėją, – pasiūlė Guru Guru.

– Aš jau sugrižau į Kokaino šalį, – nusijuokė Dravenis.

– Narkotikai? – pašiurpo Guru Guru.

– Ne, tai paskutinis *Soft Machine* diskas, – nusijuokė Dravenis.

– Ar tu pažįsti savo priešininką?

Dravenis išblyško.

– Aš žinau, – nuliūdo Guru Guru. – Tai Žiurkius.

– Važiuok, skubėk į Hiperborėją!

Guru Guru suprato, kad tolimesnė kelionė neatšaukiama, būtina, neišvengiama ir magiškai svarbi.

Ataka

švinu
dažau debesis
tiesinu horizontus
graužiu supuvusias tvoras

šaligatvyje
nesutelpa žingsniai
tamsu
vis mažiau vietos
lieka elektros lemputėms

paniekinęs
saugias kopėčias
lipu aukštyn
žiurkių apgraužta virve

be atvangos pila lietus
ant galvos pažerdamas
čerpių skeveldras

ant stogo slidu
dūmai žada
lengvus turėklus

dusina
vėjo rauda
einu
aplink kaminą ratu
nes taurė apvali
ir vyno kvapą
sugeria suodžiai

Piktžolē

praradusi saikā
veša varliņ
saloje

Raiška

balta serviza
patikslina
musės

Interjeras

žvilgsnio dugne

neatvertas

durų rankenos

grožis

Guru Guru atverčia senas vaikystės knygas

Neįmanoma tiražuoti laimės, klonuoti laimingų dienų. Viskas keičiasi. Guru Guru pabudo tartum girtas, nors jau metus negėrė alkoholio. Tai įspėjimas. Ženklas keistis. Negalima svaigti nuo sėkmės. Trumpas euforijos atstumas, artumas, it siauras lentų tiltelis, permestas per šviežiai iškastą griovį. Klįbantys turėklai, apskrita dilgėlių banga. Akmenys šlifuoti, minkšti ir tikslūs. Galima nukritus atsitrengti į pterodaktilio griaučius, atverti kaukolę ir plaukti bet kur – be laivo, be burės, be variklio, be vairo... Kryptis – šiaurė, rūko kopėčios, atremtos į debesis, į šaltą pušį, į bortą nakties.

Nauja erdvė, teritorija ar akvatorija užkariaujama neišgirstu slėnio patarimu, žalia žolės taika. Gyvenimas – tai ne atsijungimas, ne autopiloto drąsa. Galima užsimerkti, bet akys nepraras gebėjimo matyti. Nepastebimai dirba neišjungtas protas. Galima užkalbinti įkyrią mintį ir nesulaukti atsakymo. Mintys – tai gražtai, šachtos, tuneliai, urvai. Pražudo mąstymas, pribaigia veikla. Kur išeitis? Guru Guru prisiminė seną *zen* posakį: verdančiame katile nėra šaltos vietelės.

Posakiai, sentencijos, citatos... Knygos, miegančios lentynose. Kas pažadins nuotykių troškulį? Tik ne pageltę puslapiai, sakiniai,

raidės... Bet Guru Guru, prieštaraudamas pats sau, verčia senas knygas ir ieško amžinų draugų, kurie it balti drugiai pakyla virš juodų raidžių ir sugražina svajas... Dabar galima eiti į gatvę ir laukti seno troleibuso. Važiuoti bet kur, nes vaikystės knygos liko atverstos. Vienai akimircai. Visam gyvenimui.

Gyvybė

MITINGAS

šlifuoti
asfaltą ugnimi
iki blizgesio akių
atsiverti laisvei
nepaklusti
žemės traukai
batais
paženkinti
parsidavusias gatves

DEMOKRATIJA

laiptai
balsuoja už lietu
ir trypia liūdnas balas

NAKTIS

tamsu
net juoda
alkanos žvaigždės
ėda žibintų šviesas

NEPRIKLAUSOMYBĖ

baržai
nebereikia
nei automobilio
nei sraigtasparnio kredito
po vandeniui sukasi nematomas
propelerio ratas

TĖVIŠKĖ

prie užkaltų langų
sutvirtėja viltis
peržengti
išlaužtą durų slenkstį
dovanoti griuvėsiams
savo šešėlių

ATEISTAI

dosniai pašerti balandžiai
dergia šventyklų sienas
stogus

KARJERA

kai dega viltys
laukiu baltų kopėčių
ugniagesių

NAMIE

pavargsta užuolaidos
slėpti tuščius kambarius

GYVYBĖ

nebuvo
pagrobtas ateivių
paverstas driežu
esu
minimalaus
atlyginimo
auka

Guru Guru, mankurtai ir Žaliasis žmogus

Vienas žmogus Guru Guru kartą pavadino mankurtu. Jam nepatiko Guru Guru pažiūros, kad dabar gyvenimas esąs ne rojus. Tasai žmogus tikriausiai galvojo, kad dabartinis gyvenimas – rojus, todėl vargiai susimąstė apie gilesnes būties gradacijas.

Pavadintas mankurtu Guru Guru nustebė. Ir, kaip visada panašiais atvejais, pasidomėjo, ką gi tai *iš tikrųjų* galėtų reikšti. Ši rytietiška žodžių išpopuliarinęs vienas rašytojas teigė, kad rėmėsi nacionaliniu kirgizų „Manaso“ epu (lietuviai epo neturėjo, todėl galbūt pavydėjo net kirgizams?). Atsivertęs epa, apie mankurtus Guru Guru nieko neaptiko, bet jam patiko Centrinės Azijos legenda apie Žaliąjį žmogų (*Kidir*), kuris padeda žmonėms, turintiems gerų ketinimų.

Yra sakoma, kad kas septintas žmogus yra šventas, ypatingas (*Jetinin biri-Kidir*), kitaip tariant, kas septintas yra susitikęs su paslaptinguoju Žalioju žmogumi, patyręs sėkmę dėl savo geros širdies. „Manaso“ epe rašoma, kad jis nemirtingas, suradęs nemirtingumo vandenį, kurio poveikis truksias iki Paskutiniojo Teismo dienos.

„Jei aš mankurtas, vadinasi, esu vienas iš tų septynių? Juk Dievas atsiuntė man stebuklą – Meilę“, – pagalvojo Guru Guru ir netrukus pamiršo įžeidų negilaus žmogaus toną.

Troškimų medis

ATRAMA

stoviu po šakotu
lapuotu klevu
nelyja
arti nėra nei priešų
nei draugų
patikima vienatvė
saugu dūmoti
užsnūsti

miegui
reikia atramos
storo
patikimo kamieno

o gal troškimų medis
tik gudriai užmaskuota
medinė duobė
bala

verčianti įbristi
į praskydusį
laimės šešėlį

AGONIJA

europietis
spjauna į veidą
bedarbis
valkata esu
iš vamzdžio
į plinkantį pakaušį
skrieja guminė kulka
niekas negirdi
agonijos
riksmo
šuns balsas
į dangų nėra
išgėręs butelį
fekalijomis
praskiesto vyno
krentu į laisvą
kanalizacijos šulinį

Guru Guru abejoja savo kelionėmis

– Draveni, aš daug keliavau, bet visi įspūdžiai tarsi išgaravo, it cukrus ištirpo arbatoje... Aš nieko nepamenu...

– Nejaugi? – apstulbo Dravenis. – Aš mačiau tavo kelionių nuotraukas...

– Tūkstančiai nuotraukų, – pritarė Guru Guru, – bet manęs ten nėra... Aš čia, toks pats – nepakitęs, tarsi niekur neiškeliavęs...

– Aš tave suprantu, – atsiduso Dravenis, – keliaudamas negali savęs užfiksuoti, įžeminti, susilieti su įspūdžiais... Reginiai praskrenda pro šalį ir tu lieki tuščias, neužpildytas kelionių nektaro... Todėl aš iš Olsterio sugrįžau į purviną priemiestį ir niekur nenoriu keliauti...

– Pasidavei, praskydai? – nusijuokė Guru Guru.

– Suakmenėjau... – šyptelėjo Dravenis.

– O gal keliaudamas aš pametu save, – nudžiugo Guru Guru, – gal išsivaduoju iš savojo *ego*? O gal patiriu savo tikrąją prigimtį? Esu tik amžinas klajūnas – be fiksuoto kūno, be racionalaus proto, be jokių prisiminimų, be atminties?

– Guru Guru, keliaudamas tu nušvitai. Tik judėjimas išlaisvina iš gyvenimo spąstų, – pritarė Dravenis.

– Būsiu kaip vējas – stiprus, galingas ir laisvas, – atsiduso
Guru Guru.

– Laisvē sunki... Kartais nepakeliama, – pritarē Dravenis.

3 x 13

Aš pasodinau medį (net keturis, su tėvu)
Bet pats netapau tėvu (kol kas)
Nepastačiau namo (nes namai ten, kur Tu)
Tačiau radau Dievą (arba Jis mane)
O per Jį – Tave (*amin*)
Aš tapau laimingas (per daugybę kančių)
Ir vis dėlto beveik niekam nereikalingas
Man patinka skaičius trylika (aš savaip prietaringas)
Ir aš vis laikiu, pats nežinodamas ko
Gal kol Žaltys parplauks pieno puta
Viltimi giedra
Į pabaisų prakeiktą
Mano
Tėvyne

Siurrealistinė postpasaulio panorama

Postpasaulis. Kas tai? Atominė žiema? Sugrįžimas į pitekanthropų urvus? Guru Guru persmelkė apokaliptinis šaltukas... Ne! Guru Guru ryžtingai atmetė XX a. katastrofų doktrinas. Postpasaulis – tai naujas žmonijos evoliucijos laiptelis, naujų protinių ir psichinių galimybių realizacija. Postpasaulis – tai technomagijos šalis, kelionės ne tik kosmosu, bet ir laiku. Guru Guru pajuto nenumaldomą troškimą keliauti į Šiaurę, pasiekti paslaptingos Hiperborėjos žemes, pajusti naujos epochos alsavimą.

Prieš tolimą kelionę išblyško lubos, o sienos spindėjo violetine spalva, kurią galima stebėti, kai subręsta naktis ir stalinė lempa palaimingai siurbia aksominę tamsą. Nurimo pamiršta diena, bet nesitraukė chaotiškos mintys, jos rikiavosi prie sienos ir laukė, kada bus sušaudytos, paneigtos, ištrintos iš atminties. Nesulaukusios linčo teismo, mintys pavirto geometrinėmis figūromis. Nurimo protas. Tamsa atrišo rankas, pajudėjo pieštukas. Balti lapai pražydo grafito eilėmis. Mylimajai. Guru Guru buvo beveik sufijus. Mylimoji tapo kelrode žvaigžde, Aušrine. Be Mylimosios, be širdies damos, Guru Guru jautėsi bejėgis. Mylimoji – tai kelias į Meilę, į Dievą.

Pavargo naktis. Guru Guru užvaldė saldus miegas. Guru

Guru sapnavo, kad jam užaugo didžiuliai sparnai ir jis it erelis Garuda pakilo į dangų. Aukštai aukštai... Širdį užliejo palaimos banga... Kai Guru Guru pabudo, diena jau buvo įpusėjusi. Mylimoji išėjo į darbą. Guru Guru pasijuto vienišas, tiksliau – sutrikęs, apimtas sunkiai paaiškinamo liūdesio, nežinomybės. Neišvengiamai artėjo permainingos, didžiuliai lemtingi pokyčiai. Guru Guru pajuto postpasaulio dvelksmą.

Guru Guru išslinko į lauką. Niekas nepasikeitė. Priemiesčio gatvė buvo ta pati, pasiruošusi bet kam – bomboms, tankų atakai, renovacijai, dangoraižių šturmui. Guru Guru neabejojo, kad priemiestis amžinas, nes jis tarsi sarginis šuo saugo miestą. Niekas negali įžengti į Gedimino prospektą be priemiesčio leidimo.

Guru Guru aplankė Dravenį. Pribaigtas gatvės muštynių, Dravenis leisgyvis gulėjo ant sofos ir gėrė žaliąją arbatą. Giedrė, pamačiusi Guru Guru, pravirko:

– Dravenis nesugeba suaugti, surimtėti ir nuolat ieško nuotykių...

– Juodasis laiškanėšys užpuolė Dravenį... – paaiškino Guru Guru.

– Ačiū tau, jei nebūtum sustabdęs kovos, Dravenis dabar gulėtų karste... – padėkojo Giedrė.

– Draveni, ar tu jauti bręstančius pokyčius, naujos epochos, postpasaulio dvelksmą? – paklausė Guru Guru.

– Būk tikras, jaučiu... Guliu neįvertintas, sumuštas ir visų pamirštas... Neverta nei stebėtis, nei piktintis. Postpasaulyje viskas įgyja kitokią prasmę. Daiktai, įvykiai tarsi tie patys, bet jie

vertinami kitaip. Kitaip suprantama religija, mokslas, bet kas... Postpasaulyje jaučiama kitaip. Kitaip klausoma muzikos, kitaip geriama, kitaip valgoma... – aiškino Dravenis.

– Bet juk žmogus tas pats... – abejojo Guru Guru.

– Ir tas pats, ir jau kitas, pakeistas, modifikuotas... – nepasidavė Dravenis. – Šiuolaikinis žmogus jau nesugeba atjausti, gerbti tradicijų... Jo idealas – jau ne Nietzsche antžmogis, ne dievobaimingas krikščionis, ne Rytų piligrimas, ne maištautojas *bitnikas* Jackas Kerouacas, ne rokeris, ne rokenrolistas, ne pankas... Jo idealas – klonas, jausmų mašina, galinti save dubliuoti, atnaujinti...

– Na, o Supermenas?

– Supermenas tik patvirtina dvasinių siekių kvailumą, negalimumą, netikslumą ir beviltiškumą...

– O amžinos vertybės, pavyzdžiui, Meilė? – smalsavo Guru Guru.

– Meilė pakeista seksu, geismu, aistra, gašlumu... Postpasaulis neigia realybę ir teigia mechaninę tikrovę. Postpasaulis – tai paskutinis materializmo, paslėpto ateizmo pasispardymas, tai seno mąstymo nuodingas auglys – stiprus, galingas, nuodingas, ryjantis sveiką žmogaus protą... – aiškino Dravenis.

– Nekalbėk nesąmonių, – pasipiktino Giedrė, – esi sumuštąs, nugalėtas, pažemintas, todėl ir niršti...

– Giedre, postpasaulyje dvasingas žmogus yra autsaideris, nevykėlis, *lūžeris*, pajuokos, bet ne gailėsčio vertas subjektas... – teisinosi Dravenis

– Draveni, *tavo* postpasaulyje nėra atjautos... Džiaugiuosi, kad tu paprastai ir aiškiai paaiškintai sudėtingas problemas, kuri-

os, išdėstytos storuose traktatuose, pavirsta tik niūria katastrofų apologetika... – palingavo galvą Guru Guru. – Kaip tu jautiesi?

– Išgyvensiu...

– Kelkis, gatvės kovotojau, – paragino Giedrė. – Marš prie stalo! Užteks drybsoti. Aš iškepiu obuolių pyragą!

Dravenis klusniai pakilo nuo sofas. Guru Guru pagailo draugo ir jis nutarė išsklaidyti niūrią atmosferą.

– O gal Dravenis neteisus, nes piktas... Manding, pasaulis – tai šventovė. Mes įžengiame į didžią paslaptį pro gimimo vartus. Gyvename šventame, pakylėtame neapibrėžtume ir išeiname pro mirties vartus nieko nesupratę, bet pasisėmę neįkainojamos patirties, – aiškino Guru Guru.

– Tu – filosofas, o aš – trenktas poetas...

– Tai ne trūkumas, bet pranašumas. Galima žinoti daug teorijų, doktrinų, studijuoti religijas, bet neįveikti racionalaus skepticizmo. Skardžiai riaumoja tikrovė, ir būtis tampa svarbesnė nei Būtis. Draveni, gal tu žinai, kaip sugrąžinti Būties prioritetą?

– Žinau, bet tai praktiškai neįmanoma... – atsiduso Dravenis.

– Vis viena norėčiau sužinoti, – nepasidavė Guru Guru.

– Reikia 3 metus 3 mėnesius 3 dienas 3 valandas 3 minutes ir 3 sekundes praleisti visiškai atsiskyrus, medituoti ir studijuoti Budos Kanoną, pasiekti posūkio tašką, paslėptą sąmonės gelmėse... Tik tuomet pasikeis psichika ir tu galėsi pažaboti materialius troškimus...

– Gal žinai paprastesnį kelią? – šyptelėjo Guru Guru.

– Reikia išmokti valdyti savo mintis, – paaiškino Drave-

nis, – žinau paprastą ir labai efektyvų metodą. Reikia tik išmokti kontroliuoti savo kalbą – vengti blogų žodžių, įžeidimų, cinizmo, ironijos, pašaipos, šnekėti aiškiai, paprastai. Štai ir viskas.

– Draveni, nustok maivytis, – pasipiktino Giedrė, – vyrai, kirskite pyragą, gerkite arbatą...

– Būtent, – nusijuokė Guru Guru.

Kažkur toli... namuose...

KŪRYBA

sunkus sienų betonas
juodas lango dangus
siaura elektros lemputė
ilgi dulkių šėšėliai

trupa senas tinkas
ant stalo laša kalkės
širdies skausmą geria
knygų žiurkės

GROTOS

tuščia
taurės rasa
sudegęs tiltas

badauja
pasmerktas stalas

artėja smėlio valanda
sunkus paryčių akmuo

miršta naktis
bunda
juodi sparnai

vėlu gyventi
palikti namus

PREZENTACIJA

vyno akvarelė
stikliniai
kaukių rėmai

parketu plaukia
slidūs žodžiai

skamba
aštrios taurės
tirpsta saldainiai

TAPYBA

medinis
molberto skeletas
plona drobė

sujungiu
aukštas spalvas

seni teptukai
dažų akys

ATMINTIS

pakalnėje
dreba šlapias lietus
tyli šaltas lapų plienas
pamiršau nakties vardą
negaliu šnekėti
su medžiais
susikaupti
į lašą
suspausti dangų

Durys. Apsvaigimas

Guru Guru ir vėl jautėsi apsvaigęs. Ne, tai ne ta apdujimo būseną nuo alkoholio, kurią jis jau ėmė pamiršti, tai tam tikras transas, kai regi tam tikras duris į nežinia kur...

Postpasaulyje daug durų. Ir nebėra taip, kad visos veda į Romą, Meką, Žalčiąvą ar Hiperborėją. Durys tarp durų, kaip filme „Labirintas“ su Davidu Bowie. Daug klaidingų durų, durų begalybė, tiesiog durynas (vos ne *durnynas*) kažkoks.

Postpasaulyje labai lengva paklysti. Čia keiki globalizaciją, čia ja žaviesi. Stereotipai griūva bematant, nors simpatijos ir antipatijos išlieka.

Candi bentar – vartai tarp dviejų pasaulių be durų ir rankėlių. Jie yra kiekvienoje šventykloje, kurių Žalčiąvoje – begalė. Begalybė ir durys. Apie tai Guru Guru mąstė niūniuodamas kažkokią keistą melodiją, išgirstą skambant gamelanui.

Visiškai saugu

SAUGU I

saugu

tobulėti

tikrinti

ar dangaus

skliautas

kietas

SAUGU II

nėra

elektros gedimo

atsuktuvus

ore

apsisuko

du kartus

SAUGU III

nematau
šviesos
tik daiktus

SAUGU IV

bare
drumsti veidai
gano akis
degtinė
stingsta į vandenį
ant ledo
dreifuoja šaltas cukrus
žviegia
virtualus orkestras
spindi dantys
girgžda batai
mirksta
sausį žmonės
- - -
dar nevēlu
nusvirduliuoti prie lango
pažvelgti į laukinę miesto gamtą

SAUGU V

per pušę
skyla
varpo dūžis
išorėje
stogas
viduje
jausmai
išmetu kopėčias
krentu į debesis

SAUGU VI

lakis
smėlis
meluoja
dirvonams

Kelionės. Nauji geografiniai atradimai

Kelionės. Sapnuose ir tikrovėje. Ar jos skiriasi? Dravenis teigė, kad meditacinės kelionės realesnės nei lėktuvu, laivu, automobiliu ar traukiniu. Ar Dravenis teisus? Guru Guru ketino išvykti į tikrą kelionę, į fantastinę Hiperborėją.

– Mūsų kelionė bus tikra ir kartu nereali, – Mylimajai aiškino Guru Guru.

Mylimoji šypsojosi. Kad ir kaip būtų keista, toliausiai nuo statiškos tikrovės buvo nutolęs kitas matmuo – banknotai, lėšos, finansai... Bet Guru Guru tvirtai tikėjo, kad pinigai atsiras, nukris tiesiai iš dangaus. „Pinigai voliojasi ant žemės. Reikia tik pasilenkti ir juos pakelti“, – Guru Guru prisiminė kažkur girdėtą posakį. Laki sentencija. Įžūli. Niekinanti pinigus, o gal vargšus žmones?

– „Vikingų loto“, nusipirkite bilietėlį ir laimėkite aukso puodą! – įkyriai siūlė įžūli pardavėja.

– Jūs reptiloidė? – sutriko Guru Guru, pastebėjęs žalsvą merginos odą.

– Nebūkite rasistas! Nupirkite bilietėlį!

Guru Guru nutarė nesiginčyti. Po trijų dienų patikrinęs bilietą, Guru Guru apstulbo – jis išlošė penkiasdešimt tūk-

stančių litų. Fantastika! Štai ir nukrito pinigai iš dangaus! O gal tai Žalčios pagalba? Guru Guru nuslėpė šį keistą įvykį. Nepapasakojo niekam, net ir savo Mylimajai.

Skaičiuodamas stambius banknotus, Guru Guru neabejojo, kad tai užburti pinigai, skirti tik tolimoms kelionėms. Ar Guru Guru buvo turistas, vasarotojas, stovyklautojas? Ne! Guru Guru tapo jau kiek pamirštu naujų žemių atradėju, Julesio Verne'o postpersonažu. Nejaugi dar žemėlapiuose yra baltų dėmių? Kiek tik nori! Žemė jau tampa kita, paralelinė. Neišvengiamai artėja postpasaulis. Guru Guru pasiryžo keliauti į Šiaurę, įveikti seno, retrogradinio mąstymo barjerą.

Meilės matematika

Atleisk

Atsiprašysiu

Dar

Milijonus

Kartų

Juk

Gyvenimą

Teturim

Vieną

O jame

Sekundžių

Milijonai

Myliu

Pasakysiu

Tiek

Kartų

Kiek

Tai

Jausiu

Kiekvieną

Sekundės
Dalelę
Nesuskaičiuojamą
Skaičiais
Tu
Mano
Amžinybė

Insaitas. Seidai

Guru Guru kartu su Mylimąja išvyko į tolimą Šiaurę, į samių žemę. Dravenis atsisėdo ant grindų ir sukryžiavo kojas. Meditacija atvėrė nematomas duris, chaotiškas mintis nudažė vaiskia ramybės šviesa ir sienos aura tapo beveik matoma. Sąmonės šuolis nuo suvokimo ekrano nuvalė dulkes ir Dravenis nugrimzdo į vaikystės, į sapnų, į keisčiausių patirčių pasaulį.

Guru Guru ieškojo vienišo, slėnyje paklydusio seido. Akmuo ilgas šimtmečius laukė Guru Guru. Dvasiškai nepažengęs žmogus turi vengti seidų ir Galios vietų, nes jo primityvus protas bus nublokštas į beprotybės bedugnę. Neatsargus turistai gali susirgti baisia Šiaurės liga – nugrimzti į kliesių ir haliucinacijų prieblandą, nes žmonijos karma yra suplėšyta blogio vibracijų.

Guru Guru neabejojo savo dvasinėmis žiniomis, bet to nepakako. Kontakto sėkmę lemia keliautojo romumas, pagarba ir beatodairiškas atsidavimas seidui. Seidas neatveria mokinio širdies, tai padaryti turi pats žmogus.

Guru Guru žinojo, kad tikrasis seido vardas – paslaptis, kad seido buvimo vieta – žmogaus širdis, o sunki, akmenuota kelionė – tik žvilgsnis į tikrąjį save. Seidui nereikia nei maldų, nei apeigų. Seidai veikia kitaip. Jie pasiima žmogaus širdį, o savąjį

dovanoja išrinktajam.

Atidavęs savo širdį, seidas užmigo palaimos miegu. Tokia seido lemtis ir paskirtis. Guru Guru užkariavo likimą, bet neprarado savo širdies. Tai buvo išskirtinė seido malonė ir dovana.

Šviesa

Šviesa

Šviesa

Tai

Viskas

Ką

Tau

Jaučiu

Saulė

Pro

Langą

Anksčiau

Neregėjusi

Jos

Spindulių

Tu

Mano

Šviesa

Šviesa

Šviesa

Postpasaulis. Slėnis

Slidi mėnulio trauka, sunku pasiekti namus. Sugrįžti. Svyravo akys. Guru Guru nežinojo, ant ko stovi. Gal ant žemės, gal ant sniego, o gal ant debesų?

Slėnyje kitas laikas. Čia lygios valandos, minutės ir sekundės. Talpi minčių pusiausvyra. Tyliai skambėjo šalta rūko spalva. Tarsi neliko žemėje vietos. Dangus laidojo Guru Guru kančias. Miglos stikle ištirpo tolimas gyvenimas, liko tik matinė bedugnė.

Mąstyti trukdė drumstas ir staigus seidų žvilgsnis – nelengva suvokti šaltus akmenis. Guru Guru regėjo saulėtus džiaugsmo bokštus, kurių tikrai nebuvo slėnyje. O gal jis apsiriko? Apstulbęs Guru Guru garsiai sušuko. Nutįso sunkus aido šešėlis. Guru Guru suprato, kad horizontas yra atviras ir neturi siekių, kad nieko neslepia pastelinis dangus, kad taisyklingai sukapoti akmenys nepaliečia tiesos, kad nėra atstumo iki šaltos saulės.

Slėnis šaltas ir tuščias it aukšta meditacijos salė, it beribė šventykla. Guru Guru persmelkė nematomas žaibas. Yra tik vienas įstatymas, tikroji dvasingumo šerdis. Sugrįžo vis dar nesu-prastas tikėjimas Meile. Dabar mintys galėjo kurti šiltas spalvas.

Bet slėnis nekito, jis liko atšiaurus. Guru Guru pajuto šal-

to oro bangą. Vėją pavijo pageltusi žolė. Atskrido baltos snaigės ir užpustė šviesias mąstymo spragas. Guru Guru suprato, kad tai ne pabaiga, kad turi būti ypatingas, nepaneigiamas slėnio akcentas. Ir jis neapsiriko. Guru Guru išgirdo sunkius žingsnius ir jį apakino iš nakties sugrįžę du šamanai. Jie pradėjo šokti apeiginį šokį. Jų skambūs būgnai nejautė svorio, o aštrus garso plienas be skausmo nukirto sunkias mintis. Guru Guru pakluso kvietimui ir pavirto šokančiu varnu. Skardus Guru Guru riksmas užklojo slėnį. Pakartotinai suspindo trys saulės bokštai, nuo kurių nenukrito net lašas juodo šešėlio, nevilties deguto. Patikima šviesa. Palaima.

Nušvitimas neturi praeities, žinios gimsta iš nieko. Guru Guru sugrįžo namo, pas Mylimąją. Dabar galima kalbėti. Šiltus žodžius patikimai saugojo sniegas.

Guru Guru pabudo tamsoje, nes jį apakino Kelias ir aklinai užtrenktas dangus. Pasikeitė judėjimo kryptis. Guru Guru jau niekur negalėjo išeiti, niekur patekti ir nieko palikti. Ir nors dabartis buvo labai judri, Guru Guru jau neabejojo, kad kiekvienas gyvenimo mirksnis – tik sapno šešėlis. Nušvitusi akimirka neturi gimtadienio. Bekraštis būties jubiliejus. Guru Guru liko Laplandijoje. Amžinai.

Švelnus paradas

ASTRONAUTAS

į miestą skuba
kosminis šaltis
stoviu ant stogo
keliu vėjo bures
laukiu starto
siūlau varnoms
į mėnulį
skristi kartu

MELOMANAS

prasminga
iš vidaus
užkalti buto duris
ilgą jaunystę
žada senos
plokštelės

IŠEITIS

aukštas
nemokamas
stogo finalas
aukšta gotika
sugražins debesų skolą
ir prarastą amžinybę

SKEPTIKAS

nukritusi čerpė
neatvirsta į molį
nežinia ko laukia
paprasti namai

MAŠTYTOJAS

žino žodį
kurį bijo ištarti

MEISTRAS

ištiesina galvą
ir sulanksto kepurę

PROŽEKTORIUS

slepia
aštrią
jausmų
šviesą

TIESA

baisu
gyventi
visi gyvi

BEJĖGIŠKUMAS I

lietus traiško
ilgus mąstytojo pirštus
niekas negali ridenti debesų

BEJĖGIŠKUMAS II

ežeras pilnas gėlo vandens
rugių lauku plaukia
senos
supuvusios valtys

BEJĒGIŠKUMAS III

atbuko
ī sienā īsmeigtas
aštrus žvilgsnis
nelūžta pikta lemtis

BEJĒGIŠKUMAS IV

gyventi
trukdo mintys
tikiu tik arbata

Teleportacija

Kai susimąstęs Dravenis netikėtai atsitrenkė į Juodažį laiškanešį, šis, mandagiai nusilenkęs ir tarsi nepažinęs, nuėjo gatve. Šalin. Tai ženklas! Piktos jėgos pradėjo Dravenio vengti. kažkas pasikeitė. Bet kas? Nejaugi Dravenį saugojo stiprus energetinis laukas? O gal Guru Guru igijo naujų galių? Bet Guru Guru kartu su Mylimąja išvyko į Šiaurę ir jis mieste liko vienas. Keista. Dravenis sugrižo namo ir nugrimzdo į gilią meditaciją.

Galima it senus batus išmesti žingsnius, nes Valtavaro slėnio žolėje jau dingo šamanų praminti takai. Tik seidai, nušlifuoti auštrinio, lietaus, pakėlė galvas ir pažvelgė į dangų. Akmenų parketas. Baisu paslysti, patirti, patikrinti aštrias šalčio ribas. Guru Guru pažvelgė į kalnus. Jau arti. Paranormalūs įvykiai nepakeis jo pasiryžimo. Valia neįveikiama, šiaurinė.

Sunku ryte surasti vakarą, o dykumoje – paslėptą vandenį. Sunku kalnuose rasti urvą, slaptą įėjimą į požeminius labirintus. Įbridęs į miglotą slėnį, Guru Guru stebėjo pasvirusius berželius, išdžiūvusio upelio krantus. Suskambo tolimas ragas. Sidabrinė migla jau šventė Guru Guru iniciacijos sukaktį. Nejaugi prabėgo metai? Laikas šiaurėje juda kitaip. Padaro šuolį pirmyn, o paskui grįžta atgal, taupydamas kiekvieną gyvenimo sekundę.

Ploni, kuklūs beržai įstrigo migloje ir nejudėjo iš vietos, retos krūmokšnių šakos slėpė žvaigždes. Iš matinio akiračio dingo akmenys, grioviai. Vingravo keliukas, slėnyje ieškodamas krypties į kalnus. Stiprėjo vėjas. Verkė oras, pilnomis smėlio saujomis sendamas akmenų šukes. Pašauta nukrito aksominė snaižė.

Guru Guru krūptelėjo – jis Mylimajai pažadėjo sugrižti po valandos. Guru Guru jau ketino pasukti atgal, bet išgirdo žingsnius. Kažkas labai skubėjo, bėgo... Iš rūko išniro mergina. Mylimoji. Suvirpėjo dvi Guru Guru širdys (viena sava, kita – padovanota seido). Guru Guru neketino atsisakyti savo sumanymo. Pagaliau, kiek padvejojusi, Mylimoji sutiko keliauti kartu.

Visai nelaukta iš rūko išniro kamuolinis žaibas ir, atsitrenkęs į seidą, sprogo. Guru Guru pamatė Dravenį.

– Tik nesakyk, kad tu – Dravenis, – pašiorpo Guru Guru.

– Ir taip, ir ne... Dabar Dravenis paniręs į gilią meditaciją, todėl nekrėskite kvailysčių, – įspėjo kamuolinis žaibas.

– Kaip turėtume elgtis? – paklausė Guru Guru.

– Bendraukite su manimi kaip su senu draugu...

– Sutarta, – pažadėjo Guru Guru.

– Guru Guru, raguoti šamanų kirviai nukirto tavo buitines mintis, nuo akių nuvalė petroglifų paveikslų apnašas ir iš sudilusių šventyklų dulkių pastatė miglos šventyklą, – pakiliai aiškino Dravenis. – Tu manai, kad tavo siekiams nebus kliūčių, bet neiki į kalnus... Mano meditacija netvari – aš greitai grįšiu atgal ir jūs liksite vieni...

– Draveni, kas paslėpta kalnuose? – paklausė Guru Guru.

– Kalnuose, giliai po žeme, yra slapta Hiperborėjos bib-

lioteka, – pasakė Dravenis, – bet ten neižengs žmogus, kol nebus leidimo... Smalsių ieškotojų laukia neišvengiama mirtis...

Ore ištirpo Dravenio kontūrai, o akys pavirto dviem kamuoliniais žaibais, jie pakilo į dangų ir nuskrido kažkur. Ar tai buvo Dravenio teleportacija ar vizija, o gal tik haliucinacija? Guru Guru nereikėjo atsakymo. Jokio.

Sako / They say

Sako / They say

Kartojamas jis per dažnai / You repeat too often

Žodis / These words

MYLIU / I love You

Sako / They say

Žeidžia nemylinčius jis / They hurt those who don't love

MYLIU / I love You

Sako / They say

Banalu, nepostmodernu, merkantiliška / It's humdrum,
non-postmodern, mercantile

MYLIU / I love You

Sako / They say

Natūralas, egocentrikas, kvėša / You're straight, egocen-
tric, dum dum

MYLIU / I love You

Sako / They say

Vien tik auksas ir seksas valdo mus / Only gold and sex
rules us

MYLIU / I love You

Sako / They say

Nèra kito Dievo, tik Dievas / There is no God, but The God

Taip / Yes

Sakau / I say

Todėl / That's why

MYLIU / I love You

Guru Guru supranta, kad Meilė yra ir Skausmas

Vieną dieną Guru Guru suprato, kad Meilė yra ne tik Dži-
augsmas, bet ir didžiulis Skausmas. Ta proga jis parašė ironišką
eilėrašį:

Ir vėl aš kaltas
Ir vėl aš piktas
Ir vėl nerimstu
Ir priekaištauju
Ir vėl Tave aš
Viskuo kaltinu
Kaip niekšas senas
Sukriošęs žilas
Ir vėl aš Tavo
Būties nevertas
Ir vėl paniekintas
Ir vėl pakartas
Tik mintyse
Tik sapnuose
Ir vėl aš kaltas
Ir vėl aš kaltas

O Tu man Mūza

O Tu man Meilė

O Tu Šviesa

Bet ir Tamsa

Kurią slepi

Gražioj dėžutėj

Su auskarais

Iš praeities

(kartoti pirmą stulpelį pritariant gitara arba ksilofonu)

TAVĖS LAUKĖS VISĄ GYVENIMĄ

Tavęs laukęs visą gyvenimą,

Dabar jau nieko daugiau nebelauksiu.

Gal tik vėjo, tik saulės, tik jūros,

Gal ir dar atplaišėlės dangaus.

Ir – kasžin – mūsų mažo Žmogaus.

MIGDOLŲ ŽYDĖJIMAS

pavasaris gimsta iš žiemos

jaučiu Tavo pajautą

pajautoj

Tavo ranką

savoj

Tavo akis

gilumoj

bežodžio horizonto

Meilės jėga

Po nuotykių su kamuoliniu žaibu Guru Guru apėmė nerimas. Kažkas vyksta? Ne, Guru Guru neapsirgo Šiaurės liga, neišprotėjo, bet tik pajuto savyje bundančias jėgas. Galių prireiks, jos nedalijamos veltui...

Šiaurės mago simbolis – tai ant vienos, dešinės, kojos stovintis žmogus pakelta kaire ranka ir viena kaire užmerkta akimi. Tai magiška šamano poza, padedanti regėti kitus pasaulius, keliauti bet kur. Erdve ir laiku. Guru Guru buvo tikras, kad jam pavyks perkelti save į Vilniaus užmiestį ir susitikti su Draveniu. Ir Guru Guru neapsiriko.

Dravenio nė kiek nenustebino nelauktas Guru Guru vizitas.

– Sugrižai? – supratingai šyptelėjo Dravenis.

– Dar nesugrižau, – pasakė Guru Guru.

– Papasakok man apie seidus, – pasiteiravo Dravenis, – laiko turime nedaug..

– Tu teisus... Dar visko nesužinojau, bet ši informacija svarbi, pravers ir tau, – susikaupė Guru Guru. – Šventuose seiduose gyvena tundros dvasios ir šamanų sielos. Ypatingi, išskirtiniai seidai stovi ant stalų ir turi „kojas“, „ratus“, „atramas“. Sunku patikėti, kad šios akmenų konstrukcijos yra natūrali-

os kilmės. Seidai turi techninio apdoravimo žymių, grėžimo pėdsakų, paslaptinių ženklų ir užrašų. Iš seidų kartais sklinda žmonių balsai, skamba kalama geležis. Seidai – tai kelias į Galių pasaulį. Seidai gali išmokyti žvėrių kalbos, suminkštinti akmenį, gydyti ligas, pranašauti ateitį, keliauti erdve, laiku. Seidai paslaptingi, nepaaiškinami, todėl bejėgė net ir finougrų mitologija, nes šie akmenys priklauso kitai, senesnei, kultūrai. Kartais seidai yra pavojingi. Iš jų sklindanti paslaptinga energija dvasiškai nepažengusiems gali sukelti haliucinacijas ir beprotybę. Šalia seidų kartais randamas keistas purpurinis akmuo – samių kraujas. Sakoma, kad tai už laisvę žuvusių samių karių kraujas, kad tai šamanų ir burtininkų kraujas... Draveni, aš jaučiu, kad šie akmenys – tai tundros laumės ašaros... Miško deivę paliko mylimas burtininkas ir ji verkė, kol jos ašaros pavirto krauju...

– Didi meilės jėga, – atsiduso Dravenis. – Tu dabar esi Vilniuje, o tavo Mylimoji – Laplandijoje...

– Tai kas? – nė kiek neišsigando Guru Guru.

– *Bhakti* filosofija teigia, kad Meilė yra stipriausia išsiskyrimo. Ar tai tiesa? Tik tiek norėjau paklausti...

– Meilė amžina, taigi niekas negali išskirti, kai Ji yra, – paaiškino Guru Guru.

– Ir dar... – nepasidavė Dravenis. – Laikas nėra pastovus. Kol tu esi čia, Laplandijoje prabėgo keleri metai... Tavo Mylimoji...

– Nė žodžio daugiau! – pyktelejo Guru Guru. – Aš sugrįšiu į tą patį laiką... Nenoriu būti magu!

– Aš taip pat! – nusijuokė Dravenis.

– Neverta džiūgauti, – subarė Guru Guru, – laikas nėra konstanta, jis mobilus... Jaučiu, kad mūsų laukia ypatingas, *taim-erinis* nuotykis.

Visas gyvenimas –
tai nebaigti
bučiniai,
nebaigtos
glamonės
ir
nebaigtos
svajonės...
Meilė neturi pabaigos.
Mirtis nėra pradžia.
Todėl gera tiesiog tarti:
Brangioji, myliu Tave!

Atidaryti tik ryte

Mažut

Aš labai

Tave

Myliu

Ir

Tai

Mano

Amžinybės

Malda

kaip
Tave
norėčiau
volioti
gėlių pievose...
prie jūros
ar
mūsų lovoje..

Sugrįžus iš Laplandijos...

Guru Guru pribloškė saulė. Akyti smėlio spinduliai nėrė į sieną ir atskiedė tapetų dažus. Liko tik balta spalva. Pastelinė migla paslėpė stalo kontūrus ir užvertė neatverstas knygas. Guru Guru ilgai ieškojo stiklinės, bet nerado. Namuose nebuvo jokių indų. Tik surūdijęs kibiras, kuriuo galima pagauti lietu ir džiu ginti varles.

Guru Guru pajuto, kad miestas ardo jo veidą, skandina žodį ir lesa akis. Žvitri *taimerinė* kilpa suveržė kaklą ir dovanojo tragiko šypsena. Koridoriuje bejėgiškai spardėsi į lagaminus supakuoti įspūdžių zigzagai. Vonioje skendo sausas parkeris ir neužrašyta kelionių patirtis.

Dusliai suskambo senas laikrodys, prarijęs dar vieną ryto valandą. Guru Guru pažvelgė į lubas. Jų nebuvo. Skaidri dangaus duobė, aukšta laisvė. Kai Guru Guru pasigedo debesų, keista tikrovė pavirto lietaus lašais. Ant baldų, sienų ir kilimo sparčiai augo žolė, ji paslėpė kambario kontūrus. Neliko namų. Džiunglės. Čiulbėjo paukščiai, riaumojo žvėrys. Svaigo galva. Iš laimės norėjosi kvailioti.

Sugrįžus iš tundros, reikia išmokti eiti namų mišku ir neskaičiuoti medžių. Guru Guru žinojo, kad diena pakeis kryptį ir

tylūs šēšēliu kampa vėl bus pilni saulės. Guru Guru pamerkė
rankas į surūdijusį kibirą ir pasėmė apvalų mėnulį, pilną saują
šviesos.

Mylimoji

Mana

Kaip

Dangaus

Atsiųsta

Mana

Tu

Man

Sava

Ir

Mana

Visada

Jau

Daugiau

Be

Tavęs

Niekada

Postpasaulis. Auka.

Guru Guru iš Laplandijos parsivežė keistą sąsiuvinį, kurį jam padovanojo viešbučio administratorius, sužinojęs, kad jis atvyko iš Lietuvos. Niekas Laplandijoje nesugebėjo perskaityti šio teksto, nes buvo parašytas lietuvių kalba. Sąsiuvinis buvo labai senas, bet gerai išsilaikęs, galbūt todėl, kad buvo smetoninis, pagamintas Kaune. Nebuvo nei autoriaus vardo, nei pavardės – tik inicialai GG. Guru Guru persmelkė keista mintis, kad tai jo knyga. Nelogiška? Bet tikroji išmintis – tai ne ilgu, varginančių apmąstymų, bet gyvenimiškos patirties rezultatas. Tikroji išmintis ateina pati, jos nereikia ieškoti.

Tik Lietuvoje Guru Guru atvertė paslaptinę sąsiuvinį. Pirmame puslapyje buvo keista įžanga: „Išmokau gyventi be jokių pastangų ir tapau laimingas, pamiršau keliones ir atsidūriau Laplandijoje, atradęs išmintį pas neraštingus tundros gyventojus, numiriau sniegynuose dar nesulaukęs mirties.“ Atvertęs antrą puslapį Guru Guru perskaitė dar keistesnį sakinį: „Tuoj pat užverskite šią knygą ir ją sudeginkite!“ Guru Guru nevalingai užvertė knygą, bet sunkiai įveikiamas smalsumas gundė atversti ir vienu prisėdimu ją perskaityti. Guru Guru nutarė pasitarti su Draveniu, nes mistika – tai ne pokštas, o piktas, anapusinis humoras, skirtas naiviems žmonėms.

Išgirdęs naujieną, Dravenis tylėjo ir galbūt mąstė.

– *Aš abejoju, kad buvau išvykęs į Laplandiją... – tarė Guru Guru.*

– O aš abejoju, kad tu sugrižai į Lietuvą...

– Galbūt aš atvykau į Stepheno Kingo pasaulį?

– Panašu...

– Draveni, man kartais atrodo, kad esu ne žmogus...

– Ar tu sugrižai vienas? – pašiurpo Dravenis.

– Nepamenu... – paklaiko Guru Guru. – *Aš nežinau, kur dingio mano Mylimoji... Man neramu... Kaip gerai, kad užverčiau tą prakeiktą sąsiuvinį. Reikia jį sudeginti!*

– Lauke sukursime laužą, – pritarė Dravenis.

Pagreitintai sutemo, nes piktas vakaras išbarė kvailą dieną, o ši apsiverkusi pabėgo. Lauke buvo šalta, bet nelijo. Puiku! Dravenis atnešė sausų šakų ir seną laikraštį. Brūkstelėjo degtuką. Liepsnojo laužas, bet Guru Guru nedrįso mesti sąsiuvinio į ugnį. Staiga prie laužo prislinko Juodasis laiškanešys.

– Guru Guru, nekvailiok! Tavo rankose – lobis!

– Eik šalin, Žiurkiau, – sušuko Guru Guru.

Nelauktas demono vizitas padėjo apsispręsti ir Guru Guru sviedė sąsiuvinį į liepsną. Juodasis laiškanešys kreivai šyptelėjo ir nieko nepasakęs pradingo. Kai sąsiuvinis sudegė, prie laužo pribėgo Guru Guru Mylimoji.

– Kur dingai? Visą dieną tavęs ieškau.

– *Užsukau pas Dravenį...*

– *Kūrenti laužą?*

– *Aš sudeginau save, – paaiškino Guru Guru.*

Ačiū

Trapus

Pasauli

Už

Dovaną

Tavo

Siurprizas

Tai

Kiekvieną

Dieną

Man

Dovanojama

Akių

Šiluma

Lūpų

Jaukumas

Ir

Tylioji

Malda

Už
Mus
Visada

Ačiū Tau
Už aštuonis
Nuostabiausius gyvenimo
Mėnesius
Meldžiuosi
Kad
Jie
Virstų
Horizontaliu
Aštuonetu
Kartu

Postpasaulis. Guru Guru. Pyktis. Šiaurė. Lygiai trys

Guru Guru, kaip galbūt supratote, buvo paprastas žmogus, kurio gyvenimas jau buvo kiek įdieniojęs. Jis jautė pyktį. Pyktį dėl praeities, kurios nesugebėjo priimti.

Paklauskite, kuo čia dėta Šiaurė ir lygiai trys? Ne, tai nesusiję su jokių muzikiniu albumu. Ir nė lašo ironijos. Guru Guru buvo Šiaurėje, laikrodžiai rodė lygiai tris.

Guru Guru skaičiavo savo nuodėmes, kurias suvokė pats, tada savo nuodėmes, kurias jam sužėrė kiti žmonės. Pirmasis nuodėmių maišas išėjo nelabai didelis, antrasis didesnis nei Joulupukio.

Guru Guru buvo piktas, todėl jam skaudėjo koją. Bent taip mokė toks anoks mokytojas, gal irgi guru. Pasak tokio anokio mokytojo, jei skauda kairę koją, tai susiję su praeitimi, yra likimo pažeminimas, Dievo valios nepriėmimas ir agresija prieš praeitį. Toks buvo „rentgenas“, pateiktas vieno priekaištaujančio žmogaus, išpažįstančio tokio anokio mokytojo mokymą.

Guru Guru nežinojo, ar toks anoks mokytojas buvo teisus, jis žinojo tik tai, kad jį ėmė pyktis. Ant ko galima pykti, jei viskas – tik Tuštumos iliuzija? Dievo, savęs, konkrečių žmonių? Vis dėlto pyktis buvo realus.

Kadangi Guru Guru buvo Šiaurėje, jo jausmai buvo apšalę, reagavo į viską vangiau, nors proto malūnėlis sukosi it pašėlęs, berdamas minčių miltus makaulėn. Laikas slinko lėtai. Sprendimo nebuvo. Guru Guru liko embriono pozos neribotam laikui.

Prieš tai, beje, Guru Guru lankėsi tikrame rentgeno kabinete. Jam įdomiausia pasirodė tai, kad šis įrengtas poliklinikos aukšte, kuriame buvo psichiatrijos specialistų kabinetai. Pacientų prie jų būriavosi daug.

„Man skubiai reikia dvasinio rentgeno, kuris apšviestų savo Dieviškąją Iliuminaciją“, – tuščias kaip pati Tuštumos iliuzija tuštuma jautėsi Guru Guru.

Po trijų vienuolika. Šiaurė. Pyktis. Guru Guru. Postpasaulis.

Universe is a broken chair (Inspired by Nurse With Wound)

:) Nice to hear 'bout that.

Yeah, BUBBLES :))) Smells... East... Persia... Music, of course.

I like to dream and to dream. Both meanings.

My first book is called „Unicorn“. I hate unicorns.

You have ideas. We catch them. They just fly over and near us. Stories come out of them. Discoveries discover us.

Universe is a broken chair.

Postpasaulis. Melancholija

Kai Guru Guru ir jo Mylimoji išvyko namo, nuo smarkaus vėjo gūσιο lūžo uolėtas barako stogas. Čerpių nuošliaužos užliejo kiemą, bet laužas neužgeso. Virtuoziskai svyravo bejėgė pilnatis. Neverta laukti pagalbos. Užmiestį gelbsti tik lunatikai.

Praūžus viesului, užmiestyje liko tik pusė namų. Sveikų. Tolumoje debesys griovė kiaurus dangorėžius. Nebaigtos statybos įpareigoja svajoti apie oro pilis, bet Dravenis ketino surasti vėjo nupūstą paslaptingo sąsiuvinio lapą, kurį paslaugiai išplėšė liepsna. Deja, sąsiuvinio lapas buvo gerokai apdegęs ir tuščias. Nė vienos raidės.

Dravenis skubiai nuvyko pas Guru Guru ir ištiesė apdegsį lapą.

– Tuščias, – atsiduso Dravenis. – Ir kodėl man taip nyku?

– Slegia Tuštuma...

– Tuštuma negali prislėgti, – abejojo Dravenis. – Tai kas slegia širdį?

– Pilnatvė, – nusijuokė Guru Guru.

– Mėnulio pilnatis?

– Lunatiko sindromas – tai nemotyvuotas liūdesys, Mėnulio jūrų ilgesys... – patikslino Guru Guru.

– Kai ištirpsta technoeuforijos dažai, gyvenimas praranda spalvas. Nenarkotizuotas reklamos, žmogus vėl tampa niūrus ir pilkas. Iki gamtos – tik vienas žingsnis, bet visų pėdos tvirtai prikaltos prie asfalto, – samprotavo Dravenis.

– Tai kas juda? Niekas! Miesto centre nėra jokio gyvenimo, tik imitacija, butaforija, nepavykęs gamtos muliažas. Atrofuoti raumenys nepajėgia lipti į kalnus, o fasoninių batų iškankintos pėdos vengia rogių ir slidžių. Nereikia upių, ežerų ar medžių, reikia betono, stiklo ir benzino, – pokalbį užbaigė Guru Guru.

Vinys, moliūgai, baras ir kelias

VINYS

naktį
sugrįžta vinys
nukabinti pakartų paveikslų
įkalti stiklinę kreidos
papiktinti blaivius vaидуoklius

pakanka drąsos prisiminti
išblukusius klasikų portretus
pažvelgti
į mirtimi alsuojančias drobes

švieži dažai saugo ašaras ir lietu
niekas netrukdo ištirpti
tapti spalva

MOLIŪGAI

miegamųjų dykvietėse užaugę estetai
graužia auksinius moliūgus
ir gano aukštas žirafas

BARAS

kamščiai nebebūna tušti
neįmanoma uždusti
kai bokalus užpildo oras

KELIAS

pažadėtas ilgas kritimas
į laisvę
ilga klajūno lazda

spyriojasi staugti mediniai vilkai
maža duobių ir grybų
asfalto balose smagu
laukti laimingų akimirkų
stebėti
kaip dega sočios turgavietės
ir varnos apelsiniais bombarduoja
ugniagesius

namai ir gatvė
keistas šaltis
skverbiasi giliai į kaulus
traiško raumenis
dusina

širdyje slidu
sunku kopti
į debesis

atsiskyrimo ledas
neištirpdė
gyvenimo klaidų

kandi
kabineto ramybė
medinis pieštukas
šneka juoda
anglies spalva

ant kilimo
katė
snaudžia laikas

mėnulis
skleidžia vaiskią ramybę

arbatoje
tirpsta mintys
neverta užrašyti eilių

- - -

ankštas skersgatvis
ribotas asfaltas
pavargę batai
aukšti stogai
veža debesis
be lietaus
skeldėja
tvorų dantys
šaligatviu
čiuožia varnos
nėra kur
eiti

Postpasaulis. JIE

Prekybos centre Guru Guru ir Dravenis nugirdo liūdną pokalbį...

– Bet ir brangus dabar mokslas Lietuvoje. Ne taip, kaip tarybiniais laikais... Nereikėjo manęs tau gimdyti, mama.

– Na, žinai, gal ir nereikėjo...

Guru Guru, supratęs Dravenio žvilgsnį, pasakė kraupų komentarą:

– Tu esi, bet tarsi neegzistuoji, nes yra tik JIE, kurie viską žino, viską moka ir viską kontroliuoja. JIE tave moko to, ko niekada neprireiks, tavo žinios bevertės, o sugebėjimai bereikalingi...

– Kaip pranokti JUOS? – paklausė Dravenis.

– JUOS reikia aplenkti slapta. JUOS reikia apgauti, pergudrauti. Reikia išsprūsti iš JŪ kontrolės. Reikia ignoruoti JŪ televiziją, radiją, visas JŪ žinias. Reikia atmesti viską, ko JIE tave išmokė, ir tapti profanu, analfabetu... Reikia gyventi ir mokytis slapta. Tarsi iš naujo, – tęsė Guru Guru.

– Nereikia pamiršti, kad... – pertraukė Dravenis.

– JIE sensta, serga ir miršta. JŪ niekas nepasigenda ir negedi, nes niekas nežino JŪ vardų, – dabar jau Dravenį pertraukė Guru Guru.

On the road to Tabriz...

A poem after meeting Uways

On the road to Tabriz
I met my Master's shadow
On the very day he died, i thought.

On the road to Tabriz
I met a human being's shadow,
A living dead.

On the road to Tabriz
I clearly understood Suhrawardi -
There is no Tabriz.

On the road to Tabriz
There is only the road.
No Tabriz.

Guru Guru ir raganos

Guru Guru netikėjo raganomis, burtininkėmis, aiškiaregėmis ir pan., BET. Jam visgi teko kartą susidurti su viena ragana, o jo kaimynui Jonui – su kita.

Jonas buvo mažas, jam tankiai mirksėjo akys, todėl tėvai nusprendė, kad medicina čia bejėgė, ir nuvedė pas raganą iš Panerių. Ragana pasisodino Jonytį ant kėdės, smilkė viršum jo kažką konservų dėžutėje ir liepė spjauti ant kilimo tris kartus. Jonytis kvėpavo tuos garus ir pagijo.

Guru Guru iš savo sutiktos raganos Angelės (kur ji gyvena, nežinia) sužinojo, kad ves vėlai, bet laimingai, visą gyvenimą kentės dėl noro pažinti ir skleisti tiesą. Visa tai buvo tiesa.

Visos kitos raganos netikros, per savo pusiau trumpą gyvenimą nusprendė Guru Guru.

„Sapne sapnavau, kad miegu. Žadina mama. Sako, eik į lauką. Pradėjau ieškoti, kuo apsirengti, nerandu batų, kojinių. Galiausiai leidžiuosi laiptais. Pirmame aukšte – mergaitė. Lauke, nuošaliau nuo laiptinės durų, stovi moteris, o šalia jos – dvi meškos. Moteris prašo pagalbos, kad užpildyčiau dokumentus kažkokiems fondams. Meškos šoka ir dainuoja, boksuojasi, šalia

jų išdygsta vadybininkas su mobiliuoju. Jis suinteresuotas, kad visi statytų už meškas, vyksta veiksmas, telefonu priimamos „stavkės“. Sapnas baigiasi.“

**

Va ir vaikščiok pas raganas.

Mano kvantai ir kitos dalelės

Atėjo į sapną

Ir pasakė, kad viskas laikina

BET

Mūsų meilė amžina

Keista, ar ne?

Aš tuo tikiu.

Postpasaulis. Krioterapija

Guru Guru karščiavo.

– Reikia jus gydyti šalčiu, – aiškino šamanas.

– Nejaugi? – nusistebėjo Guru Guru.

– Ar jūs norite pasveikti?

– Noriu... – patvirtino Guru Guru.

– Eime, – paragino šamanas.

Duobėti laiptai vedė žemyn, į kruopščiai slepiamų paslapčių aukštumas. Laiptai buvo minkšti, tarsi apkloti kilimu.

Pagaliau jie pasiekė didžiulę salę. Viduryje stovėjo apskritas akmeninis stalas, apkrautas keistais daiktais. Apskrituose, keturkampiuose ir trikampiuose stiklainiuose buvo daug įvairių spalvų smėlio. Didžiuliai apskriti grybai siekė lubas ir imitavo debesis.

Šamanas atvertė sausą knygą, suburbėjo burtažodį ir, paėmęs aštrų pušies spyglį, dūrė į ranką. Guru Guru pajuto švelnų pykinimą ir pabudo. Skambino Dravenis.

– Esu ramus...

– Aš ne... – atsiliepė Guru Guru. – *Q* institute mokslinė sekretorė mane išvadino našlaičiu, kiaule, psichiniu ir t. t. Rankos drebėjo. Kartais nesuprantu, kas žmonės, kas demonai, ir

apskritai nieko nesuprantu...

– Aš taip pat kasdien susiduriu su panieka, pažeminimu... Jaučiuosi tarsi prakeiktas... Gal tai karma, o gal malonė, paskata tobulėti. Sakoma, kad į kampa įstumtas katinas virsta tigru...

– Iš aš jaučiuosi prakeiktas... Nenusižudau, nes myliu... – pritarė Guru Guru.

– Mane gelbsti kūryba, muzika ir meditacija. Tai gyvenimo priešnuodžiai... Anksčiau žiauriai gėriau, dabar mečiau – nenoriu skaudinti artimų žmonių...

– Mane gelbsti Meilė...

– Meilė greitai užgęsta... Lieka tik vaikai ir pareiga...

– Tikra Meilė neužgęsta ir neužges. Pareigos ir vaikai – tai egoizmo išraiškos (kitų ir savo).

– Sutinku, gyvenimas be Meilės banalus ir nuobodus... – atsiduso Dravenis.

– Postpasaulio nuobodis ir yra vienas pagrindinių jo bruožų. Reikia jam nudirti odą, tam postpasauliui, apnuoginti jo iliuzinį pavidalą...

Ryšys nutrūko. O gal čia buvo tik sapnas? Greitai į Laplandiją vežė ryto miegas. Už lango ošė pušų spygliai. Guru Guru užsimerkė ir iškeliavo. Ne į sapną, bet į tikrovę. Užbaigti krioterapijos apeigos.

...būna...

...skirta J.

Būna –

Prabundi –

Ir vieną rytą –

Stebuklas.

Postpasaulis. Kitoks draugas

Oras pilnas vėlyvo rudens. Ryški vakaro saulė. Balose skęsta tuščias gyvenimas. Po ilgu, pilku debesimi slepiasi puošni gatvė. Lunaparko vartus saugo aukšta, radioaktyvi žolė. Ji bijo dangaus.

Aukšta tvora užkalė medžių akis. Negalima žiūrėti į mišką. Ant purvino šaligatvio nukrito žvali Guru Guru nuotaika. It slidus parketas svyravo grindinio plytelės. Guru Guru stebėjo, kaip skersgatviai tramdo pėsčiuosius, kaip mąstymą riboja kvadratinė namų tiesa.

Reklaminis halogeno žvilgsnis neturi atstumo. Nereikia niekur eiti. Kavinė čia pat. Ne išeitis arbatos stiklinė. Sunku blaivėti blaivam. Nelauktai prie stalelio prisėdo Juodasis laiškanėšys.

– Postpasaulyje aš prarandu galias, tampu ne blogiuku, bet klounu... Postpasaulyje aš – niekas, nulis. Postpasaulis ignoruoja vertybes ir blogiui nelieka vietos...

– Tu nori pasakyti, kad postpasaulis pakilo virš blogio ir gėrio? – susidomėjo Guru Guru.

– Nereikia ironijos, – nė kiek nesutriko Žiurkius. – Postpasaulis – tai farsas, čia nėra jokių idealų, siekių, svajonių... Aš čia bereikalingas...

– Tikslas pasiektas? – šaipėsi Guru Guru.

– Mano tikslas – ne nugalėti gėrį, bet kovoti su juo, stimuluoti žmogaus galias, skatinti progresą, – prisipažino Juodasis laiškanešys. – Postpasaulis yra kvailas, neįdomus, nuobodus. Tai parazitų erdvė, tai JŪ teritorija...

– Kas tie JIE?

– Tai žmonės, turintys valdžią ir vedantys pasaulį į bedugnę, į susinaikinimą...

– Baisu...

– Lėkšta, – patikslino Žiurkius.

– Tai mes dabar draugai?

– Sąjungininkai...

Bare skambėjo bejausmė, ledinė muzika. Uždara postpasaulio erdvė, beribė proto dykuma. Postdizaineriai kuria saugią buitį ir mato tik dešimtąją dalį miesto. O gal elito yra daugiau?

Užmūryti akių langai. Tvirta reklama slepiasi stikle. Nėra dangaus, tik bespalviai debesų taškai. Ant troleibusų auga kompiuterinė žolė. Tuščia. Į vitriną krenta veidas, dūžta kaukė, linoleumu rieda sintetinė akis. Plastikinė estetika. Skeletiniai dažai piešia patiklių šypsenuų peizažus.

Viela ir rūkas. Stulpai. Sekli žibintų tamsa. Į kaukolę byra sudygusios vėnos. Truputį šiurpu – svyruoja prie dangaus neprikalti dangorėžių stogai. Virpa debesų skarda, be griuvėsių dūžta viltys.

Ant sausos šakos kabo sena vilčių kilpa. Vėlu užtrokšti rūgščiame rūke, paskęsti purvinoje upėje. Už nematomos laiko sienos – stiklinis šuolio kirtiklis. Nėra aplinkelių į šviesą. Nėra

išlaisvinančių žinių. Sunku nešti lengvą svajonių lagaminą.

Guru Guru mieste beviltiškai ieškojo pasprukusių vaikystės dienų. Tikras kelias – tai aklavietė, neįveikiama minčių siena. Kai vienatvė atkelia sunkias duris, ateina nieko nežinantis mokytojas ir griauna racionalų protą.

Postpasaulis. Laikas

Laikas sustoti, nurimti... Dravenis prisiminė vaikystę. Seną lovą, plastikinį krokodilą, porcelianinį dramblį, sieninį laikrodį su gegute. Dabartis ir praeitis – tai suvokta akimirka, bet sugrįžti atgal gali tik laisvos mintys.

Deja, ant trapių svajonių jau užkaltos neobliuotos laiko lentos. Palaidota praeitis. Reikalingas dvigubas, trigubas minčių greitis. Į nebūtį lėkė karštos sekundės, tirpo saldūs šokoladiniai skaičiai, laikrodžiai gėrė žaliąją arbatą.

Už lango ošė pušys. Rūkas ganė žuvėdras. Upe plaukė medžiai, į krantą lipo šlapi akmenys. Pageltę vasaros dantys graužė rūgščius obuolius. Muzika – tik pusė širdies riksmo. Prasmegti trukdė kietos grindys.

Kambarys. Baltas lubų tinkas. Stiklinėje – skaidrus saulės vanduo. Lengva pažinti ramybę. Akyse – siena. Nugalėti visi poezijos atstumai. Pavargo laki Dravenio vaizduotė. Neįveikiamas debesų barjeras. Už lango lietus kūrė kitą tikrovę. Dravenis stebėjo medžių šakas. Neapsakomai tuščia – namuose ir širdyje.

Iš tamsos į tamsą įeini švarus. Virtuali amžinybė dovanoja elektrinį laisvės skeletą. Kartoninis gaublys – smegenis. Sunku paaikškinti, kodėl postpasaulis prarado skonį, bet dar sunkiau – kodėl jo nepakeitė kita paradigma.

Postpasaulis. Mesiras

– Vadinkite mane Mesiru, – iškilmingai pranešė Juodasis laiškanėšys.

– Tai pagarbus kreipinys į prancūzų aristokratą, – nustebo Dravenis.

– Teisingai, nuo šiol jokių įžeidimų. Nepamirškite, dabar aš padedu žmonėms.

– Esate filantropas ir altruistas, – įgėlė Guru Guru.

– Teisingai, – džiugiai pritarė demonas.

Kelias greitai prarado kietą asfaltą. Dravenio *Chrysler* lėkė dulkėtu žvyrkeliu, bet niekaip negalėjo atsiplėšti nuo dviejų persekiojančių automobilių.

– Mus susekė, mums galas! – šurpo Dravenis.

– Su manimi nepražūsit! – kvatojo Mesiras.

– Kas mus persekioja? – paklausė Guru Guru.

– JIE, – paaiškino demonas. – JIE – ne žmonės, be mano pagalbos JŪ neįveiksite.

– Ateiviai... – nė kiek nustebo Dravenis.

– Sustabdyk automobilį! – įsakė Mesiras.

– Pagaliau atėjo Juodojo laiškanėšio triumfas. Žvaigždžių valanda, – nusijuokė Guru Guru.

– Velnias kovoja su ateiviais, neabejotinai postmodernu, *kieta...* – tarsi pritarė Dravenis. – Bet kas tas velnias? Kas tie ateiviai? Fantazijos ar tikrovė?

– Postmoderniame pasaulyje nekyla tokių „kvailių“ klausimų. Galima iš alaus skardinių sumontuoti velnią, o iš arbatos servizo lėkščių – ateivį. „Kūryba“ be turinio ir formos. Yra tik vienas postmodernizmo akcentas, savybė ir bruožas – nuobodis. Postmodernus gyvenimas prabėga nepastebimai. Šalia lopšio stovi karstas. Tarp jų beprasmiškai *boogie woogie* žingsniai, beletristinis maivymasis, pozos, kaukės, kvazinimbai, performansai, atrakcijos... Štai ir viskas.

– Ar to maža? – ironizavo Dravenis.

– Nei maža, nei daug. Postmodernus žmogus negali sukurti naujos paradigmos, nes jam nereikia jokios krypties, orientyro ar savo gyvenimo įprasminimo... Štai kur bėda.

– Belineka tik ironija, farsas ir cinizmas, – pritarė Dravenis.

Bet grįžkime prie šiuurpios batalinės scenos. Tariamai susirungė mitologinis blogis ir kosminiai niekšeliai. Mesiras vilkėjo iš kanalizacijos vamzdžių sumontuotus šarvus ir dosniai į visas puses svaidė atominius grybus, ir nors JIE buvo technologiškai pranašesni, niekaip negalėjo įveikti velnio. Iš nežinia kur atsirado sugriauti miestai, itin niūriai skambėjo rūgštus industrinis metalas. Veiksmas pavirto siaubo spektakliu, kurį nufilmavo „drąsus“ reporteris. Sensacija truko tik 5 minutes. Po 15 minučių postarmagedonas buvo pamirštas. Sensacinis filmukas prasmego neaprepiamose interneto platybėse.

Guru Guru ir Postbuda

Guru Guru buvo taip praradęs save, kai suvokė, kad pasaulis, kuriame gyvena, yra jau toks *post-*, kad nebesimato jokios išeities. Meditacija nepadeda, geri sapnai nesipildo, bitė neatskrenda, sutartinė nesigieda. Postpasaulyje viskas taip susimaišė, kad net Tradiciją mėgstantis Guru Guru pradėjo nebesu-prasti, kas ir kaip.

Už atsitiktinumo kaip visada slypintis Alberto Einsteino *Aišku Kas* ką tik atšventė Naujuosius. Guru Guru dabar rūpėjo ne šventės. Jis norėjo tiesiog suvokti, ar išvis įmanoma rasti savo vietą postpasaulyje. Todėl, kad ir kaip tai buvo sunku, besiklausydamas sunkių „Sun O)))“ gitarų akordų, Guru Guru vizualizavo Postbudą.

Kuo jis skyrėsi nuo Budos? Guru Guru nebuvo matęs Budos, todėl negalėjo pasakyti.

Nors... vienas įdomus skirtumas buvo. Postbuda buvo pankas su ryškiai alyviniu irokėzu, eruditas, geros širdies, bet kandus. Jis daugokai šnekėjo.

– Nesusiūsi audinio dvišaka adata. Bet tik ne postpasaulyje. Jame tik du skirtingi keliai veda į tikslą, – keistai pareiškė Postbuda.

– Ar kurtieji girdi, ar aklieji mato? – paklausė Guru Guru.

– Ar galima suvokti nušvitimą nenušvitusiam? Ar gali samsarinė būtybė suvokti nirvaninę būtybę? – juokdamasis atsakė Postbuda.

– Kodėl juokiesi?

– Nes tu nesuvoki, kas aš.

– Draveni, tu? – pagal kiek pasikeitusį balso toną spėjo Guru Guru.

– HO!

Guru Guru suvokė, kad postpasaulyje nebeaišku ne tik tai, kas mokytojas, o kas mokinys, bet ir ar egzistuoja kalnai, kuriuos jiedu galėtų nuversti. Viskas darėsi panašu į beprotybę, o gal greičiau į beprasmybę.

Guru Guru suprato, kad ieškodamas savęs esmės neras, nors tai ir nereiškia, kad jis apskritai neegzistuoja.

Postbuda dingo iš vizualizacijos kaip vėjo išpustyta smėlio mandala. Liko viena jos kruopelė. Alyvinė. Tarsi iš miego pabudo grotuvas, atkartojantis kitados įrašytus sunkius „Sun O)))“ gitarų akordus. Šie garsai nebuvo tai, ką girdėjo patys juos groję muzikantai, jie nebuvo ir tai, ką girdėjo Guru Guru. Jis nusišypsojo ir suvokė, kad yra pernelyg pasinėręs į save.

– HO!

Postpasaulis. Meistras

KATZ! – *japonų ir korejiečių zen* šūksnis, surėkiamas išskvepiant orą iš pilvo. Kinų zen *meistrai sušunka*: HO!

Guru Guru kieme gyveno rudas katinas. Jis buvo *zen* Meistras, nes nieko netroško, nieko nesiekė ir buvo abejingas visiems civilizacijos laimėjimams. Paskendęs meditacijoje, katinas šildėsi saulutėje. Guru Guru atsargiai prislinko...

– Nebijokite, aš nesikandžioju... – tingiai paragino katinas.

– Ar tikrai?

– KATZ! – galingai sušuko tigras.

Guru Guru apstulbo, bet nieko neatsakė. Katinas palaimingai užsnūdo. Guru Guru suprato, kad Mokytojas jam perdavė garsųjį *Kon-gan*: „Pelė ėda katės maistą, tačiau katės dubenėlis sudužęs.“ Bet kaip išspręsti šį *Kon-gan*? Kaip rasti spontanišką, nelogišką, bet teisingą atsakymą, kuris atveria duris į Nušvitimą? Kaip? Guru Guru nutarė aplankyti Dravenį.

Dravenis tradiciškai gėrė arbatą ir klausėsi muzikos.

– KATZ! – sušuko Guru Guru.

Dravenis krūptelėjo, bet nesutrikęs suriko:

– HO!

Guru Guru nuvertė stalą.

– Tu sudaužei mano mėgstamą puoduką, – pyktelėjo Dravenis.

– Alkana pelė, – pasakė Guru Guru.

Draugai pradėjo juoktis.

– Tu išsprendei garsųjį *Kon-gan*? – nustebo Dravenis.

– Ar tai menas? – smogė Guru Guru.

– Taip, postmodernus...

– Soti pelė, – padrašino Guru Guru.

Dravenis nuliūdo.

Komentaras.

Dravenis krūptelėjo, riktelėjo, pyktelėjo, nustebo, nuliūdo... Ar tai *katharsis*? Ar tai *satori*? Kas Tai? Kaip nirvana yra samsara, taip ir postpasaulis tėra tas pats pasaulis... O virš jų kybo neišvengiama Tuštuma. Tik postpasulyje Ji manifestuojama kaip *dvasios ubagystė*... Tradicijos pasaulyje – kaip šamano giesmė.

Postpasaulis. Meilė

Auksinis ruduo numetė klevo lapą, kad žmonės galėtų sužinoti žiemos kodą. Bet kaip perskaityti? Raidžių nėra. Sunku išstarti neparašytą žodį. Vėjas nuo šaltos žemės pakėlė klevo lapą ir nunešė dangaus mintis tam, kuris perskaitys, supras...

Daug žmonių, daug klevo lapų – nieko neslepia dangus. Dravenis susimąstęs slinko gatve. Jį slėgė neišsifruoti klevų laiškai. Reikia paklausti Guru Guru:

– Ar egzistuoja tokia sentencija, kuri būtų nei teisinga, nei melaginga?

– Taip... Ne... Koks žodis pasakytų ir „taip“, ir „ne“? – samprotavo Guru Guru. – Toks žodis būtų aukščiau teigimo ir neigimo, gėrio ir blogio... Toks žodis būtų absoliutus...

– Ant klevo lapo užrašytas šis žodis... – tyliai suburbėjo Dravenis.

– Ant klevo lapo? – sukľuso Guru Guru.

– Paklausiu aiškiau: ar Nirvana – tai laisvė ar išsilaisvinimas?

– Kam man Nirvana, jei aš nesu patekęs į nelaisvę? Kam man laisvė, jei mane apėmusi Nirvana? – nusijuokė Guru Guru.

– Guru Guru, kur tu *dabar* esi?

– Esu? Kodėl esu? Draveni, iš ko tu nusprendei, kad aš apskritai *esu*?

– Iš klevo lapo... Jei nėra jokio „tavęs“, kas tada mato, girdi, jaučia?

– Šiais laikais (kaip, ko gero, ir visada, nes juk nieko nauja po saule) niekas nemato, negirdi, nejaučia...

Į kambarį pro atvirą langą įskrido klevo lapas. Tiesiai į Guru Guru rankas. Dravenis nė kiek neabejojo, kad Guru Guru perskaitė paslaptinę sentenciją, bet paklausti nediršo.

– Gal reikia šį lapą sudeginti? Reikia išsaugoti paslaptį... Garsūs poetai sudegina savo eiles...

– Draveni, „rankraščiai nedega“ – sakė Volandas. Kam tuomet juos rašyti? Žodinė transliacija, perdava gyvuoja tūkstančius metų, atmintinai mokantieji genialius, šventus tekstus gerbiami, o popierius yra tiesiog popierius... Net ir pinigai yra popierius, nors ir „valdo pasaulį“.

– Postpasaulį, – patikslino Dravenis.

Guru Guru nutilo. Kažką mąstė. Dravenis tylėjo ir laukė.

– Nunešiu šį lapą savo Mylimajai... – pagaliau prabilo Guru Guru.

– Kas parašyta ant šio lapo? – neiškentė Dravenis.

– Įspėki!

– Tik vienas žodis...

– Teisingai, ir koks jis?

– Meilė, – nė kiek nesuabejojęs atsakė Dravenis.

Labas, Mažut,

esmi Tavęs pasiilgęs,
lyg mėnuo saulės,
lyg ištroškęs keleivis vandens...

Mylimoji, pamilstu Tave kasdien vis labiau ir labiau... ne,
tai ne metafora, ir Tu tai žinai...

Postpasaulis. Vaikystė

– Draveni, kvaila svarstyti – ar tu šiuolaikiškas, ar atsilikęs, ar modernus, ar postmodernus. Savo vietos pasaulyje nereikia ieškoti.

– Guru Guru, kaip atrasti savo vietą jos neieškant? – paklausė Dravenis.

– Tavo buvimo vieta aiški – esi savo kambaryje, – paaiškino Guru Guru.

– Kaip paprasta... – nuliūdo Dravenis.

– Ne, tai labai sudėtinga... Gal paaiškinti kodėl?

– Neverta... Mano mintys sujauktos ir kvailos, – atviravo Dravenis.

– Taip... Esi pažengęs. Daugelis net nesuvokia, kad jų galvose – didžiausia tinkle.

– Guru Guru, tu teisybės, kai tik nustoju klausyti muzikos, sugrįžtu į tą pačią chaotišką būseną... Jokio progreso... Kur bėga laikas? Aš senstu nuo šlapių malkų, ilgų patvorių. Stebiu, kaip priemiestyje blaškosi vėjas, supasi dilgėlių dantys...

– Skanūs tik vyšnių sakai, šviežios pušų ataugos ir kiškio kopūstai...

– Vaikystė... Tada buvo viskas aišku... – apsidžiaugė Dravenis.

– Tiksliau, viskas buvo nauja ir įdomu, – patikslino Guru Guru.

meilės
tarsi nebuvo
negaliu paneigti
jausmų skirtų ne man
aukštas debesų mirażas
dykumoje geriu realų vandenį
ant sauso smėlio nupieštas lietus
stoviu baltame lemties posūkio taške

Nebekuriu eilių.

Kodėl?

Tave myliu.

Pabėgti niekur negaliu.

Kodėl?

Tave myliu.

Ir mirtį nuvaikau peiliu.

Kodėl?

Tave myliu.

Postpasaulis. Laiko svėrėjas

Prie didžiulio apskrito stalo susirinko visi – Guru Guru, jo Mylimoji, Dravenis ir Giedrė. Tyliai skambėjo muzika. Draugai gėrė „Earl Grey“ arbatą. Pokalbis strigo... Gal kaltas ruduo? Gal užmiesčio melancholija? Kas žino...

Galbūt įvyko kažkas, ko niekada nebuvo... Vėjas atkėlė užrakintas duris. Į kambarį įžengė Juodasis laiškanesys, Žiurkius, blogiukas, demonas.

– Mesire, džiugu Jus matyti, sėskitės prie stalo, vaišinkitės,
– mandagiai pasiūlė Dravenis.

– Ačiū, vaikučiai... Atvykau su reikalu, – sugirgždėjo Žiurkius. – Pradėsiu be įžanų, be reveransų ir komplimentų... Man pabodo būti geram, nes tai prieštarauja mano prigimčiai...

– Manau, šią skriaudą galima ištaisyti, – ironizavo Guru Guru.

– Daugiau nebus klaidų – būsiu piktas ir nepalenkiamas...
Bet su jumis norėčiau išsiskirti draugiškai ir niekada daugiau nesusitikti...

– Mesire, būsiu nemandagus, bet mus taip pat slegia Jūsų draugija, – diplomatiškai antrino Dravenis.

– Džiugu, kad sutapo mūsų tikslai. Mes turime prasilenkti

laike, – paaiškino Žiurkiaus. – Mūsų egzistenciją turi skirti bent viena būties akimirka... Guru Guru, siūlykite projektą.

– Kosmosas... – leptelėjo Dravenis.

– Neblogai... Galiu jums pasiūlyti erdvėlaivį. Į Žemę sugrįšite jau kitame laike.

– Įtartinas dosnumas, – abejojo Guru Guru.

– Nebūčiau velnias, jei siūlyčiau lengvą iškylą, pasivaikščiojimą parku...

– Biečia pritarti, – abejojo Guru Guru.

– Nėra kitos išeities... Susitiksimė pragare!

Juodasis laiškanešys manieringai nusilenkė ir dingo. Lauke kilo didžiulis triukšmas. Guru Guru ir jo draugai vilkėjo keistus kombinezonus, o kieme riogsojo didžiulė skraidanti lėktė. Erdvėlaivį saugojo energetinis skydas. Smalsuolių minia dūzgė kaip musės prie stiklo.

Atvažiavo policija, ugniagesiai, kariškiai. Miniai buvo liepta skirstytis. Juodais drabužiais vilkintys vyrukai sučiupo televizijos reporterį, sudaužė jo kamerą ir nutempė į automobilį.

– Kaip mes pateksime į erdvėlaivį? – pašurpo Giedrė.

– Jūs turbūt nežiūrite fantastinių filmukų... Mes teleportuosimės, štai ir visa gudrybė, – paaiškino Guru Guru. – Kompiuteri, kalba kapitonas. Paimkite mus tuojau pat.

– Klausau, kapitone! – suskambo šaltas moteriškas balsas.

Po teleportacijos draugai pateko į tą patį Dravenio kambarį. Jokių kosminių kombinezonų. Kiemas buvo tuščias. Jokio erdvėlaivio, jokios sumaišties.

– Prieš teleportaciją užfiksavau laiką. Buvo lygiai dvi... –

prabilo Guru Guru.

– Dabar be penkių dvi... Mes grįžome anksčiau, – patikslino Giedrė.

– Puiku, nereikės ilgai laukti, – tarė Guru Guru.

– Ko laukti? – nustebo Giedrė.

– Laiko... – pakraupo Dravenis.

Pagaliau senas laikrodys išmušė dvi valandas. Kambarį užliejo triukšmo banga. kažkas išlaužė duris. Į kambarį įsiveržė ginkluoti vyrukai.

– Kompiuteri, paimekite mus, ir tuoj pat! – sušuko Guru Guru.

– Klausau, kapitone!

Ši kartą draugai atsidūrė erdvėlaivyje. Reikia skristi. Bet kur? Guru Guru pasijuto cirko artistu, fokusininku, žonglieriumi. Ant savo pečių jis laikė trapų, stiklinį erdvėlaivį. Gal Guru Guru prislėgė neprognozuojamų įvykių masė, o gal išsekino kelionė laiku? Penkios poslinkio minutės pakeitė visą jo gyvenimą. Absurdiška situacija ne tik atvėrė akis, bet ir nutiesė nematomą lyną virš įvykių bedugnės.

Apačioje tamsa. Verkė laikas, žiūrėdamas į kreivą veidrodį. Guru Guru pradėjo kvatoti, nes suprato, kad laikas sunkus. Senatvėje vos pavelki kojas...

– Skriskime kur nors! – nekantravo Guru Guru Mylimoji.

– Neskrisime niekur! Tai kvaila! Man pabodo Mesiro spektaklis, – piktinosi Guru Guru.

– Bet „žiūrovai“ sužavėti ir laukia, kada mus pričiups, susprogdins ar išmontuos... Nenoriu atsidurti 51 zonoje, – nervi-

nosi Dravenis.

– Guru Guru, tu kapitonas! – priminė Giedrė.

– Gerai, būsiu kapitonas! Skrendam! Kompiuteri, kryptis
– Svarstyklių žvaigždynas.

– Kodėl pasirinkai šią kryptį? – nudžiugo Dravenis.

– Aš noriu pasverti laiką, – paaiškino Guru Guru.

Guru Guru stovėjo smėlio dėžėje. Jis sugrįžo į vaikystę, į stebuklingą pasakų pasaulį. Kaip miela – jis erdvėlaivio kapitonas, o kiemo vaikai – jo įgulos nariai. Guru Guru pasipiktino: Dravenis atėmė jo lėktuvą ir nulaužė sparną, o Giedrė nuvertė jo kibirėlį. Staiga Guru Guru pastebėjo mergaitę, kuri stovėjo šalia smėlio dėžės.

– Koks tavo vardas? – paklausė kapitonas.

– Nesakysiu... – paraudo mergaitė.

Guru Guru pajuto, kad ši mergaitė – tai jo Mylimoji.

Prie smėlio dėžės atėjo senukas. Jis nešė didžiulį rudą katina.

– Noriu kačiuko! – sušuko Giedrė.

– Šis katinas labai senas. Aš jį nufotografavau 1880 metais.
Jeigu aš katina jums atiduosiu, jis nugaiš.

– Kas tu toks? – nustebė Guru Guru.

– Aš Laiko svėrėjas, – nusišypsojo senukas.

– Ne, tu Juodasis laiškanėšys!

Dingo vaikystė, smėlio dėžė ir anomalija. Guru Guru pašoko nuo kėdės, bet batas užkliuvo už stalo kojos. Guru Guru susverdėjo, bet nenuvirto ir skubiai pribėgo prie lango.

– Ko ieškai? – paklausė Dravenis.

– Laiko... Kiek dabar valandų?

- Be penkių minučių dvi, – pasakė Guru Guru Mylimoji.
- Kas atsitiko?
- Reikia palaukti penkias minutes, – paaiškino Guru Guru, – tada viską ir papasakosiu... O dabar, kad neprailgtų laikas, pasakykite: ar galima išeiti už laiko ribų?
- Būti ne laike reiškia būti ne praecityje, ne dabartyje ir ne ateityje? – patikslino Dravenis.
- Nesupratai... – nuliūdo Guru Guru.
- Supratau, – atkirto Dravenis. – Išeiti už laiko ribų reiškia būti Švariame laike, panirti į Nirvaną...
- Suskambo sieninis laikrodis ir nieko neįvyko. Guru Guru labai patenkintas pasakė:
- Laikrodis muša valandas...
- Ar joms skauda? – paklausė Giedrė.
- Skauda ne valandoms, bet žmonėms, – paaiškino Guru Guru. – Na, ką, vaikučiai, metas keliauti namo.
- Guru Guru, tu žadėjai mums kažką papasakoti, – nepasidavė Dravenis.
- Aš jau papasakojau...

Postpasaulis. Guru Guru eina kiaurai sieną

Kodėl norisi pasidalinti savo skausmu ar džiaugsmu? Guru Guru slėgė neatskleisti išgyvenimai, nes laiku keliavo jis ne vienas, o su draugais.

– Jaučiuosi kaltas... – tarė Guru Guru.

– Nejaugi? – ironizavo Dravenis. – Nusimesk našta...

Guru Guru atsiduso, užsimerkė ir pradėjo juoktis.

– Kodėl tu juokiesi užsimerkęs?

– Iš laimės...

Pagaliau Guru Guru atsimerkė. Jo žvilgsnis buvo aštrus ir griežtas.

„Guru Guru turbūt nori eiti per sienas, kiaurai“, – mąstė Dravenis.

– Papasakosiu ką nors, kai tik suprasiu, kas yra laikas... Pasverti laiką galbūt galima, o ką manai apie tai, kad vikontas Prigogine (Ilja Romanovičius Prigožinas) įrodė, kad laikas egzistavo dar prieš atsirandant erdvei?

– Prigogine griaua tradicinę triadą – materiją, erdvę ir laiką... Guru Guru, aš nepajėgus diskutuoti su Nobelio premijos laureatu... – išsisuko Dravenis.

– Ar gali mane įveikti?

– Pabandysiu...

– Taigi, jei laikas egzistavo dar prieš erdvę, neįau tai būtų Dievo / Tuštumos įrodymas?

– Galbūt... Bhagavadgitoje Krišna teigia, kad Jis yra Laikas ir Jis atvyko sunaikinti visų pasaulių...

– Neblogas atsakymas, – nudžiugo Guru Guru. – O dabar iš metafizinių aukštumų nusileiskime ant varganos žemės. Ar laikas egzistuoja be laikrodžių?

– Be abejo, laikrodžiai nieko nematuoja, nieko nesveria, tik jų rodyklės ar skaičiai sukasi maksimaliai tiksliai...

– Teisingai, juk laikrodžiai sukurti, kai atsirado manufaktūros, kad žmonės keltųsi į darbą... Vadinasi, laikas, kuris neegzistuoja (?), naudojamas kaip mūsų tironas (negana to, kad jo ir taip „mažėja“, t. y. senstam). Apie laiką parašyta labai daug, dar daugiau turbūt nei apie meilę, bet tiksliai apie jį nežino nei mokslininkai, nei religijų atstovai... Kas yra laikas, Draveni?

Dravenis iškalbingai tylėjo...

– Atleisk, kad daugiau neturiu laiko su tavimi kalbėtis, – manęs laukia miego nebūtis...

– Nebūtis nėra, – pyktelėjo Dravenis, – yra tik Būtis.

– Taip, yra tik viena Būtis... Nebūtis – irgi Būtis...

Guru Guru pakilo nuo stalo ir dingo, perėjęs sieną kiaurai.

– Taip ir maniau, – atsiduso Dravenis.

Ir ką pagalvojo Dravenis? To nežinojo niekas, net ir Guru Guru.

Kitą dieną Dravenis aplankė Guru Guru. Pasikeitė interjeras. Ant sienos kabojo nedidelė rašomoji lenta. Guru Guru

paėmė kreidos gabaliuką ir užrašė: „Kas yra TAI, pažinę Ka, mes pažinsime viską?“ Dravenis, prisiminęs ilgas ir sunkias meditacijos pratybas, drąsiai pasakė:

– Išminties kelias nėra geriausias būdas pažinti TAI.

– Išmintis neturi kelio, kelias – išminties, – atšovė Guru Guru.

– Tavo atsakymas paradoksalus, keturmatis...

– Draveni, TAI neturi matavimų... TAI yra Vienuma... Paklausu dar kartą – kas yra TAI?

– TAI yra nedualus, todėl negali būti pažintas racionalių protu, – nepasidavė Dravenis.

– O ar TAI negali būti pažintas Neracionaliu (Iracionalių) protu?

– Gal! Visi turi Iracionalų protą, bet ne visi juo naudojami...

– Tuomet pažinimas gali būti apsipažinimas, – atkirto Guru Guru. – Jeigu TAI yra nedualus, nėra nei samsaros, nei nirvanos, ir proto gal nėra nei iracionalaus, nei racionalaus. Mokslininkai, beje, galiausiai įrodė, kad nėra jokio „kairiojo“ ir „dešiniojo“ pusrutulių, – pasirodo, abu jie gali vienas kito savybes perimti be jokių problemų. Lygiai kaip nėra 5 jutimų – jų esama apie 20 (taigi „šeštojo pojūčio“ teorija pasislenka tolyn...): tai ir pusiausvyra, ir skausmas, alkis, troškulys, ir kt.

– Guru Guru, žinau, ką tu atrėši, jei pasakysiu, kad tu esi pažengęs žmogus... Nežinau, ką pasakyti, kad tu nesikuklintum ir pripažintum savo nuopelnus...

– Vienintelis mano nuopelnas – tai Stereotipų naikinimo institutas.

– Šiandien tu įkūrei Postpasaulio fakultetą (SNIPF).

– SNIPF nuo šiol griaus mitus ne gailestingiau nei televiziniai mitų griovėjai... Draveni, suteik man garbę užbaigti mūsų disputą.

Dravenis paėmė kreidos gabaliuką ir po raktine citata užrašė tik vieną žodį: „Iėjimas“. Guru Guru paėmė kempinę ir nuvalė lentą.

Postpasaulis. Įėjimas

Guru Guru, kempine nuvalęs lentą, ant kurios puikavosi Dravenio užrašytas žodis „Įėjimas“, užrašė frazę: „Nušvitimas, arba mirtis.“

– Ką renkiesi, Meistre?

– Guru Guru, tu juk žinai, kad seniai pasirinkau kelią Nušvitimo link.

– O gal jau seniai esi nušvitęs, bet pats to nesuvoki? Pažvelk... Kai tari žodžius „satoris“ arba „samsara“, daugelis į tai nė nereaguoja – jiems nesvarbu.

– Ne, tikrai nesu nušvitęs. Gal tai jie nušvitę, gal šie žodžiai jiems – kaip „kojinės“, „kiaušinienė“?

– Meistre Draveni, postpasaulyje viskas įmanoma, ypač kai to nori sąmonė. Nesvarbu, sujaukta ar tyra, svarbiausia, kad noras būtų stiprus kaip kokiam Mr. Crowley.

– Tuomet atsakyk, Guru Guru, kodėl taip mėgsti dialogus? Nejau tikrai manai, kad juose gimsta tiesa?

– Niekas negimsta, niekas nemiršta. Ir dialogų nėra. Žodžiai – tik vitgenšteiniškas liūto tylėjimas, išreikštas tam tikrais simboliais. Mes bendraujame, nes negalime nebendrauti.

– Vadinasi, jei tuojau pat nustotume bendrauti, dingtų ir

postpasaulis?

– Ne.

– Kodėl?

– Meistre, postpasaulis gimdo save begaline spirale besisukdamas aplink Pasaulio Medį. Jis neturi pabaigos. Sako, būta išminčių (kažkodėl visi bando suskaičiuoti juos – dažniausiai paklysta ties skaičiumi 12), kurie suvokė, kas yra toji spirale, kaip iš jos išsisukti. Tačiau visi kvantai turi sukinius, yra sukti ir galutinai susuko galvas tiems, kurie bandė apie tai mąstyti.

– Einu medituot, Guru Guru.

– Na, ir eik, Meistre. Nes atsakymą jau gavai. Dabar belieka, kad meditacijoje atrastum klausimą, kurį tau pateikiau.

Postgatvė postrajone postmieste postvalstybėje postpasaulyje, 2014 m.

Postpasaulis. Karjera

1 repeticija

Kultūros savaitraščio „Sidabrinė plunksna“ vyriausiasis redaktorius į kabinetą pakvietė Guru Guru ir liepė stropiai uždaryti duris. Vyriausiasis redaktorius buvo ne juokais išsigandęs.

– Guru Guru, jūs mane nuvylėte ir vos nepakenkėte mano sėkmingai karjerai...

– Kas atsitiko? – nustebė Guru Guru.

– Neapsimesk kvailėliu, – pyktelėjo vyriausiasis redaktorius. – Jūsų straipsniai užrūstino kultūros ministro referentą Galigantą – aš priverstas jus atleisti iš darbo ir nesumokėti jokio honoraro...

– Jūsų valia... – pasakė Guru Guru.

– Supraskite, nieko asmeniško...

– Nesuprantu, – atsakė Guru Guru.

2 repeticija

Guru Guru ėjo bedarbių gatve, ja slinko atstumtieji, nuskriaustieji, vargdieniai. Restauracija, renovacija ir pažangi

statyba neteko prasmės, užgeso kavinių, restoranų ir užkeigų vitrinos. Kur eiti? Namo? Ne! Pas visagalį kultūros ministro referentą Galigantą.

3 repeticija

Referentas Guru Guru priėmė iš karto, nereikėjo ilgai tūnoti laukiamajame.

– Džiaugiuosi jus matydamas, jau ketinau Tamstai siųsti oficialų kvietimą, bet jūs aplenkėte mane...

Referentas žėrė komplimentus ir stengėsi atrodyti nuoširdus, bet Guru Guru greitai perprato klastą, todėl mandagiai, bet ryžtingai pasiteiravo:

– Norėčiau sužinoti, kodėl jūs mane atleidote iš darbo.

– Jus atleido iš darbo? Tai nepataisoma žala kultūrai... Jūs esate aukščiausios prabos specialistas, nežinau, kodėl „Sidabrinės plunksnos“ vyriausiasis redaktorius taip bjauriai pasielgė... Skriauda gali būti atitaisyta tuoj pat. Jūs būsite paaukštintas – tapsit vyriausiuoju redaktoriumi...

– Ačiū, bet aš nenusipelniau tokios garbės... – nustebo Guru Guru.

– Teisingai. Teks nusipelnyti...

– Dirbti viršvalandžius? – ironizavo Guru Guru.

– Džiugu, kad sunkią valandą jūs nepraradote humoro jausmo... Dirbsite mažiau, gyvensite geriau... Jei būsite lojalus, sparčiai judėsite pirmyn, kai tapsiu ministru – atsisėsite į mano kėdę.

4 repeticija

Išgirdęs naujieną, Dravenis paniuro.

– Ar aš pasielgiau teisingai? – paklausė Guru Guru.

– Tu padarei didžiausią klaidą...

– Aš nesuklydau, nes nedirbu „Sidabrinės plunksnos“ savaitraštyje, nepažištu jokio Galiganto ir nesilankau Kultūros ministerijoje.

– Sugrįžk į „Sidabrinės plunksnos“ redakciją, – patarė Dravenis. – Reikia sugrįžti ten, kur niekada nesi buvęs, reikia siekti neegzistuojančios karjeros, reikia pavydėti nežinomiems žmonėms...

– Kodėl aš jaučiu *kažkam* didžiulį pavydą, nors esu visiškai laimingas? – nustebė Guru Guru.

– Šį jausmą patiria visi, – pasakė Dravenis. – Svarbu suprasti – kam tu pavydi ir dėl ko?

5 repeticija

Guru Guru buvo sukrėstas. Sostinėje nebuvo „Sidabrinės plunksnos“ redakcijos. Tik Skuode vis dar buvo leidžiamas kultūros almanachas, turintis tokį pat vardą. „Tikiuosi, Kultūros ministerija dar nepersikėlė į Plungę“, – nusijuokė Guru Guru. Teko nustebti dar kartą. Kultūros ministerijoje nedirbo joks Galigantas. Guru Guru koridoriuje atsitrenkė į kažkokį valdininką.

– Atleiskite...

– Jūs Guru Guru?

– Taip...

– Aš Galigantas, referentas Galigantas.

Kultūros biurokratas smogė Guru Guru į pilvą. Guru Guru nepajuto nei smūgio, nei skausmo. Galigantas kažkur dingo. O gal Guru Guru sutiko vaiduoklį. Nieko keisto. Kultūros ministerija pilna pabaisų ir vaiduoklių. Reikia nešdintis. Dabar Guru Guru suprato, kad jis velniškai pavydi referentui Galigantui, nes šis galingas ir nerealus.

Postpasaulis. Sapnas

Ruduo dar kartą perdažė Dravenio veidą ir džiugias laimės spalvas užliejo pilka akvarele. Ruduo atvėrė sniegui duris, bet neatskrido romantiškos snaigės, tik atslinko senas, melancholiškas ruduo ir šiltą priemiesčio saulę paskandino duobėto kelio balose.

Kai atšąla oras, į svečius ateina arbatos vaiduokliai. Linksmi, romantiški, svajingi... O dabar iš stiklinės pakilo piktas dūmas:

– Draveni, ar Giedrė tau ištikima? – paklausė poltergeistas.

Dravenis išpylė arbatą ir išjungė muziką. Nutiko kažkas baisaus. Dravenis atsitokėjo tik tada, kai jį papurtė Guru Guru.

– Sapnavau, kad Giedrė mane paliko ir nubėgo pas Galigantą, – prisipažino Dravenis.

– Ar aš galiu patekti į tavo sapną? – paklausė Guru Guru.

– Ar tu tiki sapnais? – paklausė Dravenis

– Netikiu, – sumelavo Guru Guru.

– Vadinasi, negali...

Sapnas – ne sidabro uždanga, ne nakties pašvaistė, ne poliarinė scena. Medinės miego durys – tai vartai į galimą astralo pasaulį – sapnuoti tau skirtą sapną. Galbūt neįmanoma

pabusti? Toli už miesto miega pavargęs lietus. Dabar jis sapnuoja Dravenio sapnus. Į upę brenda meilės ištroškusi žolė. Dega baltas miškas, liepsnoja matinis dangus, sninga.

Nėra aplinkkelių į Meilę. Meilė – ne poezija, ne proza, ne kieti asfalto kliedesiai. Be Meilės džiūsta atkablūs medžiai, o grindys virsta žole.

Niekas negali įveikti Meilės. Meilė – tai nematoma tvirtovė, visų religijų dangus.

Tavo balsas
po žvaigždėm
aidi
aiduoja
skamba
žaibuoja
tyliai
myli
šnibžda
knibžda
o akys
tosios akys
veidrodžiai laimės

Postpasaulis. JIE ir MES

– Guru Guru, ar tau nekeista, kad oficialioji kultūra griau-
na tradiciją ir ją ginti pradeda požemis, marginalai, kontrkultūra?
– paklausė Dravenis.

– Draveni, o kodėl tikrieji marginalai tapo tuo, kuo yra
dabar, ir pasivadino *oficialiųjų kultūra*? Kodėl egzistuoja *pop-
sas**, *meistrymas***, *overgraudas****? Ar visa tai tam, kad masės
būtų bukinamos, ar kam nors tiesiog reikėjo save paversti
„tradicija“, taip užgožiant tikrąją Tradiciją?

– Guru Guru, galbūt paprasti žmonės liko ištikimi tradici-
jai? Ir Šiaurėje, ir Pietuose, ir Rytuose dar gyva Tradicija, nes yra
paprastų, nuoširdžių žmonių... Ar pastebėjai, kad elites tampa
ciniškas ir atvirai ateistinis?.. Bet kodėl aukšti pareigūnai mėgsta
Katedroje demonstruoti savo „pamaldumą“?

– Draveni, kas yra „paprasti žmonės“? Ar mes „paprasti“?
Ar Vakarų, Šiaurės, Pietų tradicijos blogiau už, tarkim, tokias
populiaras Rytų? Gal Rytai pervertinami? Ateizmas tapo religi-
ja, kaip ir satanizmas – krikščionybės parodija (apverti kryžių ir
jau esi satanistas?). O viešumoje pamaldūs būna veidmainiai...

– Guru Guru, paprasti – tai tie žmonės, kurie neturi priv-
ilegijų, kurių laukia darbo birža, kurie, nepaisant išsilavinimo,

negali eiti pareigų ir dirbti pagal specialybę, kurių kūryba ignoruojama... Kaip gyventi ir kurti paprastam žmogui?..

– Paprastas – tai ne prastas. *Money makes the world go round*****, – taip „Kabarete“ dainavo Liza Minelli. Deja, nedaugelis suprato, kaip Piotras Mamonovas, kad *dengi – eto bumaga******... Manęs yra klausę: „Ar tu grafomanas?“ Atsakiau: taip, nes mėgstu kiną, esu kinomanas, myliu muziką, esu melomanas, todėl jei man patinka savo mintis dėlioti raidėmis, esu grafomanas, tačiau moku dėti tašką. Paprastas žmogus visada žino, kur dėti tašką. „Elitas“ to nesugeba, ir jo nariai tampa klaniniais „fondčiulpiais“... Ar anonimai istorijoje svarbesni už „elitą“? Ar Homeras svarbesnis kaip asmenybė nei išminčiai, kurių vardų niekas nežino arba neatsimena?

– Guru Guru, ir vėl, noriu ar nenoriu, grįžtu prie JŪ, – gal esantieji valdžioje yra reptiloidai, ateiviai, demonai? Kas yra JIE?

– JIE neturi vardų, todėl susigalvoja netikrus ir paskleidžia juos, kad įtikėtume, jog nėra JŪ (sakoma, kad šėtono didžiausia pergalė – įrodyti, kad jis neegzistuoja), o yra kažkas kitas – reptilijos, ateiviai, demonai... Tačiau Biblijoje NIEKUR nepasakyta, kad šėtonas yra pragaro valdovas. O visi „žino“, neva taip yra, nes kažkas yra taip sugalvojęs. Korane NIEKUR nekalbama apie 72 nekaltas mergeles, laukiančias rojuje, tačiau yra lygiai tokia pati situacija. Daugelis mano, kad nušvisti – tai nušvisti tik sau, ir nesuvokia kertinės budizmo tiesos – savojo iliuzinio „aš“ atsisakymo. JIE – tie, kurie pasirinko kelią neatsisakyti savojo

„aš“, todėl taip mėgsta titulus, postus, kitus žaisliukus... JIE gyvena iliuzijoje patys, nors mano, kad ją valdo... MES, požemio gyventojai, esame galingesni už JUOS. MES turime vardus.

* *Popsas* (*angl.* „pop“) – tas pats, kas *meistrymas*, tik reiškia visai ambicijų neturinčius asmenis.

** *Meistrymas* (*angl.* „mainstream“) – palei pinigų, šlovės ir mados srovę plaukiantys ir vidutines ambicijas turintys asmenys.

*** *Overgroundas* (*angl.* „overground“) – tas pats, kas *meistrymas*, tik reiškia didesnes ambicijas turinčius asmenis.

**** Nuo pinigų pasauliui susisuka galva. (*Angl.*)

***** Pinigai – tai popiergaliai. (*Rus.*)

Suplėšytas dangus

LIETAUS LAIŠKAI

naktį atvėriau langą
mėnulis suplėšė juodus debesis
ir sviedė purvinas pirštines į veidą
nenusvilęs rankų geriu karštą arbatą
už vaškinio veido
praeitis
tirpsta žvakė ir mano pasaulis
sėdžiu
supančiotas šlepečių
nedomina durys
auga apetitas graužti sienas
žvaigždėmis skiepyti lubas
kaustytais batais išakėti medines grindis
ant palangės nuvyto gėlė
butelis pilnas bespalvės degtinės
mintis blaško nuogos taurės
kasdien žiūriu į knygų nugarėles
keisti romanų vardai

netikiu
kad išlaisvins žodžiai
skaitau tik ilgus lietaus laiškus

NERAMAUS MIEGO FAZĖ

šešėliai lengvai stumdo sunkius baldus
ir iš troškimų medžio drožia lengvus sapnus
į dangų auga laisvos mintys

VILTIS

kai
prisimenu save
vėl tampu gyvas
ne išeitis
realus gyvenimas
iš debesų
į debesis teka
laimingos upės

Postpasaulis. Prieš aušrą

Apvalus mėnulio skeletas, šalta varnų naktis, postmoderni tikrovė. Judrūs stogai vežė miesto griuvėsius. Gatvėmis plaukė šaltos balos. Pasvirusi tvora skaičiavo supuvusias lentas.

Šaligatvius prislėgė sunki tylą. Šlapioms asfalto ausims reikėjo kaustyto batų, lėtų praeivių žingsnių, greitų automobilių.

Naktį lengva pažinti ramybę ir laisvę. Vėjas pustė šviesius nakties sapnus, debesų upėje skendo gotikiniai bažnyčių bokštai. Neišvengiamai artėjo aušra. Iki ryto liko tik vienas tamšos šuolis.

Švarus laikas – tai valanda prieš aušrą. Tada nurimsta mintys ir galima stebėti medžių šakas, kurios pagauna tolimes žvaigždes, ir dangus lieka pilkas ir vienišas. Širdyje ir gatvėse neapsakomai tuščia, dabartis nesutelpa į greitas akimirkas, todėl laikas ieško vaiduoklių, per pusę sulenktų dienų.

Ryte tarsi pasibaigia gyvenimas. Arbatoje – saldus auksas. Ištirps vanduo – liks tik dugnas.

**

Šį vakarą rotušėje – Vienos balius. Galigantas pakvietė Giedrę, ir ji sutiko. Kaip galima prieštarauti visagalam referentui – kaipmat išlėksi iš darbo. Dravenis neprieštaravo, bet širdį pers-

meigė pavydo geluonis. Tai kas, kad Dravenis buvo poetas. Jie negalėjo savo mylimosios pakviesti į Vienos balių, vikriai suktis ant parketo, puikuotis fraku, ordiniais, medaliais.

Švelniai dusino ryškus ponių makiažas, lakuotos šukuosenos. Akinamai blizgėjo kavalierių batai. Akys raibo nuo suknių ir kostiumų. Be galo išdidžiai, prastu, kampuotu žingsniu Galigantas suko valso ratus, dažnokai atsitrenkdamas į šokėjų poras. Giedrei svaigo galva. Mergina gailėjosi atėjusi į pokylį ir jau ketino pabėgti, bet salėje užgeso šviesos. Tapo pragariškai tamsu.

Lavoninės šviesa suspindo mobiliųjų telefonų ekranai. Žaibiškai buvo pamintas etiketas. Nedorai praturtėję prasčio-kai ir plėšrios damos veržėsi prie durų, bet kelią užtvėrė statūs laiptai. Netekę pusiausvyros, šokėjai riedėjo apačion. Galigantas suriko – kažkas užmynė ant ausies. Kilo panika ir sumaištis, nors nebuvo jokių teroristų ir nenukrito aukštos lubos. Visa laimė, nebuvo aukų.

Giedrė apsiverkusi išbėgo į lauką ir pamatė Dravenį stovintį šalia savo seno *Chrysler*.

– Tai tu iškrėtei pokštą?

– Ne, ne aš...

Giedrė pažvelgė Draveniui į akis ir suprato, kad jis nemeluoja.

– Kas dabar bus? Mane atleis iš ministerijos ir aš vėl liksiu bedarbė...

– Nemanau...

– Kodėl lauki manęs?

Dravenis apkabino Giedrę.

– Dovanok, aš kalta... Daugiau tavęs nepaliksiu...

Automobilyje buvo šilta ir jauku.

– Nenoriu namo. Važiuokime pas Guru Guru, – paprašė Giedrė.

Guru Guru nustebino ir prajuokino šis incidentas.

– Panika be užpuolimo. Gal tai naujas elito triukas. Beviltiška pastanga patraukti visuomenės dėmesį. Nenustebsiu, jei prasidės pagalbos rinkliava. Paskambini keturženkliai numeriu ir paaukoji dviženklį pinigėlių... Stilinga ir gražu... Elitą neišvengiamai papiktins nusikalstamas žmonių abejingumas. Paprasti žmonės nepagalbės nuskriausto elito ir neaukos pinigų... Artėja neišvengiamos sankcijos – bus didinami mokesčiai, keliamos maisto kainos...

– Važiuokime visi į restoraną, – pasiūlė Guru Guru Mylimoji.

Chrysler sustabdė policija. Pareigūnams talkino Galigantas.

– Suimkite šį tipą. Tai nuožmusis Guru Guru... Jis užpuolė rotušę...

– Aš pažįstu šį žmogų, – suabejojo vadas.

– Tada suimkite Dravenį! Jis valkata ir poetas.

Pareigūnai nusijuokė.

– Areštuokite panelę Giedrę – ji pabėgo iš baliaus ir mane paliko vieną...

– Apgailestauju, – šypsojosi pareigūnas, – neturiu jokio pagrindo suimti.

– Jie visi girti... Dravenis *gatavas* prie vairo! – nepasidavė referentas.

– Atleiskite, turbūt tamsta baliuje padauginot šampano, –

pyktelėjo vadas.

Galigantas iki kraujo prikando nuodingąjį liežuvį ir pasišalino. Nuotaika buvo sugadinta. Liko tik žvėriškas apetitas.

– Draveni, į kinų restoraną, – neva įsakmiu tonu tarė pralinksmėjęs Guru Guru.

Kelią užklojo migla, minčių rūkas, lietus, krentantis ant debesų. Neliko laiko atkurti ką tik praskriejusių įvykių, reanimuoti praeities. Dabartis neturi galo. Keista ir graudu. Bet būtų dar liūdniau, jei žmogaus gyvenimas būtų baigtinis ir fizinė mirtis padėtų riebę tašką.

– Draveni, kodėl kartais norisi išrėkti, rodos, viso pasaulio skausmą? Kodėl begalinė meilė tampa skausmu ir kančia? Edvardo Muncho „Skrik“* – tai postpasaulio simbolis, „kokybės ženklas“, tik apverstas, tarsi apverstas kryžius, ant kurio nukryžiuo ne vieną šventą žmogų. Kita vertus, šventųjų nėra, viskas turi savo pasekmes ir priežastis... Meistre, kodėl man taip skauda dėl pasaulio, dėl to, kas prarasta ir galbūt jau nesusigražinama? Ar aš išprotėjau, gal turiu problemų dėl nervų? Gal pernelyg jautriai viską vertinu? O gal tiesiog esu pernelyg didelis egoistas?

– Guru Guru, tavo reakcija į pasaulį adekvati, sergi ne tu – serga pasaulis, ypač Lietuva... Tu myli savo šalį ir negali žiūrėti, kaip viskas griūna, kaip tuštėja kaimai, miesteliai, skursta miestai...

– Europa?! – šūktelėjo Giedrė.

– Argi? Kas mes esam? Guru Guru, tu daug keliavai ir matei, kad nedaroma jokių žingsnių, jokių sprendimų... Viskas

juda į duobę... Lietuva – postpasaulio tvirtovė, kurioje viešpa-
tauja melas, apgaulė, korupcija, recesija. Paprasčiausi dalykai
neįmanomi. Butas, darbas, maistas skirti ne MUMS. JIE valdžio-
je ir visi bejėgiai... Stepheno Kingo** pasaulis... *Sianbiakas*...

– Draveni, ar MES galim pakeisti šį pasaulį?

– Guru Guru, neįmanoma ištaisyti, pakeisti, patobulinti
pasaulio, reikia keisti save... Protas turi būti tuščias, išlaisvintas
(bent 1 valandai), antraip informacija kaip slibinas praris tave...

– O gal kalta energetika, gal bloga sostinės ir Lietuvos
aura, gal mes energetinėje duobėje, minusinėje zonoje, gal mūsų
protus nuodija kažkokios anomalijos... – įsiterpė Guru Guru
Mylimoji.

– Tautai neleidžiama gyventi ir neleidžiama numirti... Ir
kodėl? – pridūrė Giedrė.

– Mūsų tiltai apšviesti naktį, o dieną po jais randami
skenduoliai. Energetikos sektorių valdo tie, kurie niekada nemo-
ka už energiją. Geriausias duobes kasė samiai – pagaudavo bet
kokį žvėrį, – aiškino Guru Guru. – Minusas gerai, jei tai nėra
„bobutės dovana“***, kurios procentai auga kaip ant mielių.
Minusas to negatyvo, kurį kasdien gauname iš pasaulio, būtų
labai gerai. Permėje, sako, buvo anomalinė zona, bet argi anom-
alinė zona nėra patys žmonės? Gamtoje yra stiprių jėga vietų,
kaip rašė ir C. C.****, tačiau žmogui suteikta galimybė sukurti
kažką gero, ir tai gali tapti stiprios energetikos vietomis – gera
teikiančiomis labdaringomis (ne „pakazuchai“) akcijomis, insti-
tucijomis... Afrika seniai būtų turtingiausias žemynas, iš tikrų-
jų ji tokia ir yra, tačiau tai vergų, valdomų iš kažkur, regionas,

kuriame slypi turtingiausios iškasenos, skirtos karo pramonei, prabangai... Žmogus yra mirtingas, bet godus, deja, godus ne žinių ir meilės, atjautos, o to, ko į grabą nenusineši... Tauta yra vienas žmogus + vienas žmogus ir t. t. Kuo mažiau tų + 1 žmonių lieka, tuo mažiau tautos. Galiausiai jau per televiziją regiu lietuvi, kalbantį ispanišku akcentu, įgytu ne daugiau kaip per 20 metų, ir suprantu, kad tautos beveik nėra... Mirsime kaip lyviai, tyliai, o gal sunaikins kaip prūsus? Susideginsime ar mus sudegins? Kodėl? Todėl, kad nebėra pagrindinio kalno, stovėjusio šalia to, ant kurio Gedimino pilis. Jis buvo esminis, tačiau sunaikintas. Vilnius – metafizinis miestas, Lietuvos ir viso regiono širdis, dėl jo net kitos tautos norėjo mūsų šalies, tačiau, norint išsaugoti Vilniaus metafiziką, *Fluxus****** meno nepakaks... Postpasaulis negali išsaugoti savęs, kaip ministerija negali iširti savo pačios klaidos, nes tai bus subjektyvu. Postpasauliui reikalingas priežiūros angelas, tas, kuris griežtai žvelgia ir dėlioja figūrėles. *Lucifer over London...******

**

Nieko nėra pastovaus. Viskas kinta. Nereikia nusiminti, jei laikas suranda tave nusiminusį, nustumtą, paniekintą. Iš nakties jau atimtas auksas, todėl gęsta žvakės, sprogstą elektros lemputės. Šalta ugnimi dega paprastas žmogus. Dar nėra dienos. Tik rytas prieš aušrą.

Medinės grindys graužė sienas, degė žvakė, tik nedegė Dravenio rankos. Varnos danguje piešė nematomus ratus. Nutilo išgerta arbatos spalva, baigėsi nupigintų knygų naktis. Liko tik

sprangios prisiminimų dulkės. Stalui nereikia smulkaus cukraus. Dravenis pabėgo nuo smėlio laikrodžių, paliko Marso miestus. Jis bijojo tik širdies gaisro ir mėnulio šviesos. Amžinas gyvenimas griovė liūdesio kapus. Ne ši pasaulį atspindi smėlio duobė, mediniai karstai neturi krypties.

* „Skrik“ (*norm.* „Šauksmas“) – norvegų dailininko simbolisto Edvardo Muncho šedevras, atspindintis žmonijos neviltį. 2012 m. „Šauksmas“ buvo parduotas aukcione už 120 mln. JAV dolerių.

** Stephenas Kingas – *siaubiakų* ir kitokios literatūros gyvasis klasikas.

*** „Bobutės dovana“ – populiarus būdas žmones pavertti skurdžiais.

**** C. C. – Carlosas Castañeda.

***** *Fluxus* – labai įdomus menas, kažkodėl pamėgtas „elito“.

***** *Lucifer over London* – apokaliptinio neofolko grupės „Current 93“ daina ir to paties pavadinimo albumas.

OO – čia mano akys,
stėrstu ir toliau,
bet ne *stervenėju*,
žodžiu, nusidainavau,
bet pasakyti norėjau,
ką mąstau...

Postpasaulis. Mokslas ir gyvenimas

– Ar mintys juda šviesos greičiu, o gal ir jį pralenkia? – paklausė Dravenis.

– Nežinau... Beje, įrodyta, kad yra kur kas didesnių (be-galinių?) greičių nei šviesos... Pamaštyt reikėtų... ir apie sapną. Koku greičiu juda erdvėlaivis sapne? Ar sapnas – tai kitas pasaulis? Ar tik smegenų funkcija? Labai įdomus Mendelejevo sapnas, kuriame jis išvysta tris šunis, iš kurių vienas jam žmogaus balsu sako: *O, Probuždionnyj, što že ty prinios?..* Šunys liūdnai nusliūkina, Mendelejevas išbunda... Ir pamato, kad jis ne Mendelejevas, o silicio molekulė...

– Patiko Mendelejevo sapnas! Mokslas – prieš mokslą!

– Taip... Mokslas kuria mokslą, kuris kuria mokslą ir niekur neveda... Beje, mokslas išplėtė ir totemų ribas. Postpasaulio totemas – Kiberžaltys? (Vienas iš totemų.)

– Regiu Postpasaulio panoramą: totemas – robotas žaltys, žmonės – klonai, virtuali erdvė – gyvenimo zona... Apie Gamtą kalbėti uždrausta. Tai erezija!

– Taip, tik klonai / genetiškai modifikuoti kiborgai... Gamtos nėra, apie ją draudžiama kalbėti. Yra *Sifr* (arab. „nulis“, iš čia „šifras“) – Kiberpasaulio „dievas“.

– Tuoju bus uždrausta palikti miestus... Todėl naikinami kaimai ir miesteliai... Aš gyvenu užmiestyje. Kaip simboliška... O Guru Guru – dykroje, prie fjordo arba džiunglėse...

– Draveni, pataikei... Per tą pačią vasarą – ir prie Australijos, Indijos vandenynė, ir prie Arkties vandenyno, du poliai... Hiperborėja, užpoliarė ir žemiau pusiaujo... Sunku patikėt pačiam.

– Ir kodėl Guru Guru turėjo pabuvoti dviejuose poliuose?

– Du poliai tam, kad suvoktų Hopių medį, įkastą toteminių stulpų. Samiai moko, kad yra kitas pasaulis – *noaide*... Jų mokymas labai sudėtingas, paneigė mano ribotas žinias apie šamanizmą... Tai yra mąstymo būdas, o ne religija, labai primena budizmą. Ir tik dabar supratau, kodėl *Bon* labai gerai sutaria su Tibeto budizmu, kaip ir mongolų tengrizmas su juo...

– Taip! *Dzogčėn* – tai *Bon* tradicija, kuri gali egzistuoti ir be budizmo pagalbos... Bet kadangi yra sąlyčio taškų, įvyko sintezė su *Bon* viršenybe. *Bon* man padėjo suprasti budizmą giliau... Be to, *Dzogčėn* nėra dominuojanti Tibeto religija... Tik susipažinęs su *Dzogčėn* aš supratau (oi, kaip pavojinga taip sakyti – gaučiau lazda per nugarą 1 000 kartų!) ZEN.

– Draveni, o kai supranti ZEN, tada ZEN duoda tau į snukį... Mes galvojame, kad esame amžini, – kad visą laiką grįšime į savo namus, valgysime iš savo lėkštės ir t. t. Kodėl? Nes turime sielą? Nes bijome mirties? Kodėl mes galvojame, kad esame amžini?

– Todėl, kad mirties nėra – yra tik kūnų kaita, kol pasieki TIKSLĄ...

– O siela – irgi kūnas?

– Ne, siela – tai ne kūnas. Bet man labiau patinka sąmonės kategorija. Siela – tai kažkas abstraktaus, o sąmonę gali patirti visi, nes visi ją turi ir nekyla jokių abejonių... Tik materialistai teigia, kad sąmonė – smegenų produktas, bet sąmonė aukščiau materijos ir negali būti jokių materialių dalių junginys, funkcija, diapazonas ar dar kas nors...

– Kiekviena abstraktybė yra konkreti, kitaip jos negalėtume įvardinti konkrečiai kaip dalyko...

– Tik konkretybė yra konkreti, – pyktelėjo Giedrė. – Mane atleido, išmetė iš darbo. Berniukai, argi man padės jūsų diskusija, kad ir giliausia...

– O ką veiktų Dravenis, tapęs kultūros ministru? – nepasidavė Guru Guru.

– O ką veiktų Guru Guru, tapęs trijų respublikų prezidentu? – atšovė Giedrė.

Ginčytis su dama yra kvaila ir nemandagu. Guru Guru atsiprašė:

– Giedrė, aš kaltas, nes pradėjau šią diskusiją. Suprask ir mus... Dravenis bedarbis, bet turi svarų sterlingų, tu jau bedarbė, bet turi namą ir sklypą, o aš nieko neturiu...

Giedrė pravirko:

– Čia aš kalta! Nereikėjo eiti į Vienos balių!

Postpasaulis. Siela

– Guru Guru, ar siela yra substancija? – paklausė Dravenis.

– Meistre, o kas yra substancija? Šis žodis kilęs iš indoeuropiečių prokalbės šaknies **sta-*, reiškiančios „stovėti, stotis, būti konkrečioje vietoje“, iš čia ir persiškoji šalį bei būseną reiškianti priesaga *-stan*. Lotyniškai *substantia* reiškia „būtis, esmė, materija“, tą patį kaip ir graikų *ousia*. Vadinasi, jei klausi, ar siela yra tai, kas yra būseną, atsakau: taip.

– Guru Guru, aš noriu paklausti: ar siela yra kažkas apčiuopiamo, fiksuojamo, turinčio pastovumą, savastį, kažką tokio, kas Ją padaro būtent siela, ne kuo nors kitu? Jei tai būseną – tai kieno ar ko būseną? Tai gal siela – tik smegenų būseną?

– Ranka neapčiuopsi, nors kažkas skelbė, kad ji sveria kažkiek gramų (gal apčiuopė?). Bet kas mąsto manyje – „mąstyklė“, neuronų srautai? Turbūt sakysi – sąmonė? O gal pasąmonė? Ar nesąmonė arba ne-sąmonė? Kas tai? Kodėl reikėtų vengti varianto, kad siela – tai tiesiog dar vienas kūnas, tik kitoks, subtilesnės substancijos, materijos? O pastovumo niekur visatoje nėra, viskas kinta.

– Guru Guru, aš nevengiu jokių variantų. Ar siela – tai „Aš“, Atmanas, amžina ir savarankiška esybė?

– Mano siela – kaip atamanas, visą laiką kovoja su kūnu...

– Vadinasi, siela priešinga kūnui, jei kūnas – materija, tai siela – „antimaterija“, kitaip sakant, „kažkas“, kas realiai egzistuoja?

– Jei siela būtų antimaterija, žmogus anihiliuotųsi vos gimęs. O gal siela jame atsiranda prieš mirtį ir tada įvyksta anihiliacija, mirtis? Kiekviena problema turi pavardę, kiekvienas „kažkas“ yra tiesiog DAR nežinomas „tai“. Ar iškrypėlis sadistas turi sielą? Ar vaiką mušantis žmogus turi sielą, kad ir kas jis būtų?

– Guru Guru, pasaulis kyla, atsiranda iš Tavo sąmonės ir grįžta atgal į Tavo sąmonę. Sąmonė – tai veidrodis, kuriame atsispindi pasaulis ir šis atspindys, neatkiriamas nuo veidrodžio.

– Draveni, Dorianas Grėjus buvo tikras ar tik atspindys?

– Guru Guru, reikia nustatyti, kas yra tikra ir kas iliuzija, holograma, mirażas. Ar šis pasaulis tikras? O gal jis tik mirażas? Kas mes? Iliuzinės būtybės, klaidžiojančios Dievo sapne? O gal mes sapnuojame savo sapnus? Ar mes pabusime? O gal jau mes pabudę? O gal viskas banaliai tikra? Ir mes, ir pasaulis – tik materija? Ir nieko daugiau nėra?

– Draveni, kiekvieną rytą pabudęs džiaugiuosi, kad esu gyvas, kad turiu Mylimąją, ir tai reiškia, kad gyvenu džiaugsme. Pažvelgęs į veidrodį, matau tą patį. Galbūt Dorianas Grėjus buvo tikras ir vienoje, ir kitoje veidrodžio pusėje? Ir „susidvejinio“, nes tiesiog kadaise buvo nelaimingas, o vėliau tapo laimingas? Vienoje veidrodžio pusėje liko praeities nelaimė, kitoje – ateities / dabarties laimė.

J.

Tu
esi
poetė
amatininkas
tik
aš
bet
mus
suvedė
meilė
ir amatas
be amo
likau
su meile
ir
Tu
esi
ir būsi
visada
mano
Angelas

Postpasaulis. Dvasia ir materija

– Draveni, kas yra dvasia? Kas yra materija? – paklausė Guru Guru.

– Diskusija apie dvasią ir materiją! Kaip įdomu. Kaip pavojinga, nes galima daug kalbėti ir nieko nepasakyti... Norint samprotauti apie tai, kas yra dvasia, o kas yra materija, reikia ŽINOTI, kas yra dvasia, o kas – materija. Aš nežinau, kas yra materija, o apie dvasią kalbėti dar sunkiau... Manding, ši problema turi būti gvildenama kitu kampu – kas yra TAI, ką čiuo-pia mūsų jutimai? Mes pažįstame NE realų pasaulį, bet nedide-liame smegenų pakaušio plotelyje (2 kub. cm) esantį vaizdą, kuris buvo atsiųstas elektrinių signalų. Visa Visata (ir mes patys) sutelpta į 2 kub. cm. Guru Guru, ką apie tai manai?

– Va čia ir reikia kelti klausimus – KAS tai? Sufijai kalba apie keturias sielas, teosofai – apie septynias... Oi, kiek vari-antų. Wittgensteinas* iš karto sakytų: dvasia, materija, siela – tik žodžiai, bet aš noriu pridėti ir nuo savęs: tie žodžiai turi aiškias ar daugmaž aiškias etimologijas. Draveni, susimąstyk! Ar Visata plečiasi? Taip. Kas jai trukdo? Gravitacija, sako fizikai. Vadinasi, net milžiniškai Visatai tobulėti trukdo... trauka. Buda buvo teisus sakydamas, kad prisirišimas, trauka be aukos, meilės yra blogai.

Pataisyk mane, jei klystu. Jei Sąmonė yra esminis Visatos elementas, tai gal Gravitacija – esminis antielementas? Kiberžalčio vadovaujama Postpasaulyje vadovauja Gravitacija, kovojanti zoroastristinę kovą su Sąmone... Blogis ir Gėris tėra žodžiai... Bet jų kova reali...

– Guru Guru, Tu išsisukinėji (nors tavo atsakymai labai įdomūs!), todėl paklausiu dar kartą: kas yra TAI, ką čiuopia mūsų jutimai?

– Išsisukinėju, nes mano totemas – Žaltys. Negaliu nutolti nuo savo totemo. Artimiausiu metu manęs laukia nuotykis, ketinu pasinerti į kito totemo jauseną... Gali būti, kad tai bus paukštis – nykštukas.

– Guru Guru, man patiko toks atsakymas-išsisukimas, tai toteminis viražas, toteminė patirtis, kuri leidžia patirti TAI, ką čiuopia mūsų jutimai, bet nepasakyti... Žodžių grotos įkalina TAI, todėl TAI lieka neišreikštas ir kartu nepažintas.

– Toteminė patirtis yra ne tik ne dualistinė. Priiškama prie vieno totemo vienu metu, ji kartu visiškai atriša nuo visko, žmogus patenka į *noaide*... Tai nėra „kitas pasaulis“, nėra ir „šis pasaulis“... TAI – kažkas už žodžių, bet ne už suvokimo ribų.

– Guru Guru, labai gerai... Tai, ko gero, vienintelis galimas atsakymas...

– Vienintelis atsakymas tikriausiai nėra įmanomas, nes tik Dievas yra Vienas, visa kita – Jo manifestacijos, žodžiai, jų interpretacijos... Taigi, ir visi klausimai / atsakymai tėra Tiesos šukės.

– Guru Guru, rinksime Tiesos šukes, kol sudėliosime vitražą. Ir ką mes pamatysime?

– „Iš ko juokiatės? Iš savęs!“**

– Guru Guru, pasijuokti iš savęs – tai humoro viršūnė! Ar nebijai pasijuokti iš savęs?

– Ne, nebijau. Tai būtina. O Tu, Draveni?

* Ludwigas Josefas Johannas Wittgensteinas – austrų filosofas (1889–1951). Filosofo tikslu jis iškelia kalbos funkcionavimo įvairiose sferose ištyrimą ir aprašymą. Kalbos, kaip „pasaulio veidrodžio“, sąvoką pakeičia požiūris į kalbą kaip į instrumentą, panaudojamą įvairiausiems tikslams. Į kalbos vartojimą jis žvelgia kaip į tam tikrą „kalbinį žaidimą“, kuriame teiginys laikomas ėjimu. L. Wittgensteino filosofijos metodas: „(...) nesakyti nieko, išskyrus tai, kas gali būti pasakyta, taigi gamtos mokslų sakinių, taigi to, kas neturi nieko bendro su filosofija, ir tuomet visada, kai kas nors panorėtų pasakyti kažką metafiziška, parodyti jam, kad kai kuriems ženklams savo sakiniuose jis nesuteikė jokios reikšmės. Šis metodas kito nepatenkintų – jis nejaustų, kad mes mokome jį filosofijos – tačiau tai būtų vienintelis griežtai taisyklingas metodas.“ [*Tractatus logico-philosophicus*. Rinktiniai raštai. Vilnius: *Mintis*, 1995, p. 112.]

** *Челму смеетесь? — Над собою смеетесь!* „Ревизор“, Николай Васильевич Гоголь (1809–1852).

Postpasaulis. Tiesa, teisybė, teisingumas

– Guru Guru, kas yra Tiesa? Ar reikia šį žodį rašyti didžiąja raide? Ar Tiesa – tai Dievas, tiksliau, Jo projekcija ir Tiesos monopolis priklauso tik Dievui, o žmogus pajėgus vien realizuoti ir teatralizuoti tik savo teisybę, kuri labai reliatyvi, kintanti, nepastovi?.. Ar įmanoma įgyvendinti teisingumą, jei žmogus operuoja tik kintančia, nefiksuota (abejotina) tiesa?

– Mano Mokytojas žodį „Tiesa“ rašė mažąja, kaip ir „Būtis“, – pabrėžtinai, kad nesureikšmintume to. Tiesa yra Viena, vadinkim ją Dievu ar Tuštuma. Nėra „tiesos monopolio“, tai Postpasaulio išrastas terminas. Postmodernybėje visi turi savo tiesas, tad jų yra tiek, kiek žmonių, t. y. visi teisūs. Tradicijoje Tiesa Viena, nors turi daugybę manifestacijų, tradicijų.

– Jei Postpasulyje (kuriame gyvename dabar?!) yra tiek daug tiesų, tai kaip suprasti, kas yra teisus?

– O teisus yra tas, kuris laimi ginčą. Sakoma, kad teisiųjų neteisìa, nes jie laimi. Kare teisiųjų nėra, o visas gyvenimas yra kaip toj „Airijos“ dainoj „Kasdien į karą“. Todėl mes visada esame kare dėl Tiesos, kurios nepažįstame, bet kurios link savo takais ir takeliais einame.

– Guru Guru, ar šventraščių tekstai yra Tiesa, nes juose

užrašyti Krišnos, Budos, Kristaus ir Pranašo žodžiai? Ar yra garantija, kad šie žodžiai neiškraipyti, nepakeisti, autentiški? O kaip su Tradicija be knygos, ar pasakotojų žodžiai – Tiesa?

– Sakoma, kad Koranas užrašytas Tiesos rašikliu (*qalam*), todėl kiekvienas Jo žodis yra Tiesa, nes tai žodžiais perteikta Tiesa, Dievo žodis, Apreiškimas. Aš tuo tikiu. Tikiu ir kitais autentiškais šventraščiais. Deja, yra ir „papildų“: kai kurių religijų „pusiau šventraščiai“ iš tikro yra žmonių sukurti, tad netobuli, turi savo kontekstą, atspindi tam tikrą laikotarpį, papročius. Juose aprašyti dalykai gali būti teisingi, gali būti ir neteisingi, jei nutolta nuo Apreiškimo, nuo Tradicijos. Pasakotojai yra Postpasaulio bardai. Kiekvienas pateikia skirtingą Tiesos vitražo šukę. Paimkime kad ir „mūsų“ teogoninį mitą „Eglė Žalčių karalienė“. Jo versijų aptikta daugelyje tautų. Taigi visi „teisūs“, nes visi kalba apie Vieną Tiesą, tik savaip. Na, o Postpasaulis labai gudriai, rafinuotai iškraipo Tradiciją – tartum Andy Warholo darbai, kuriuose matome „tikrus“ daiktus ar žmonių veidus, tačiau jie yra interpretuoti savaip. Postpasaulis – tai POP-pasaulis.

– Guru Guru, kas gali ir turi vykdyti teisingumą?

– Teisingas tas, kuris remiasi sąžine, etika, moralės principais, ir jis vykdo teisingumą. Pop-pasaulio egzekuciją vykdomė MES, kultūros teroristai, radikalai, požemio regėtojai, JŪ priešai. Aukščiausiąjį Teisingumą vykdo TIK Dievas. Jei nepatinka – Likimas, Gyvenimas. Žmogus gali vaidinti Dievą, bet jis ne Dievas. Žmogus tik gali sekti moralės principais, etika arba to nedaryti, tai jo sąžinės reikalas. Pakanka laikytis Dešimties Dievo įsakymų.

– Guru Guru, Postpasaulis supainioja vertybes, labai gudriai suplaka įvairius Tradicijos teiginius, juos paskanina mokslu hipotezėmis, šarlatanų „atsivėrimais“, ir žmogus, atsigėręs tokio kokteilio, tampa *postboliku*, jam reikia vis naujų „tiesų“, nes netikros tiesos nepasotina, bet sužadina apetitą ir sukasi, sukasi velniška *meinstrymo* mašina... O Tradicija pavojinga – ji nuramina žmogų, pasotina jo dvasios alkį ir jam nereikia *meinstrymo* karuselės bei naujausių religinių judėjimų lunaparko... Bedvasiam elitui, tarnaujančiam pinigams, labai patinka tokia pozicija – Tiesos nėra ir jie geri, nors išnaudoja žmones ir dėl pelno ar šlovės sukelia ligas, karus. Ir kaip turi elgtis Postpasaulyje paprastas žmogus? Kur jis turi ieškoti teisybės?

– Tradicija niekada negali būti pavojinga, nes joje yra saugiklis – Vienas Dievas, kuris visada teisus. Jis nėra tik ramintojas, kaip tik Jis sukelia žinių ir teisingumo alkį, norą kovoti su neteisybėmis, ir tai MES darome. Bedvasis elitas niekada nepripažins Vienos Tiesos, nes jame kiekvienas pats sau žvaigždė, kaip dainavo Marilyn Manson, „Antichrist Superstar“. Postpasaulyje paprastas žmogus turi prisiminti *Twankstos* išminčių Immanuelį Kantą, kuris kalbėjo, kad turime nepamiršti, jog dogmos mirtis yra moralės gimimas, o noras kalbėtis su Dievu yra absurdas, nes mes Jo negalime suprasti, galime tik juo tikėti. Neturime pamiršti: *der bestirnte Himmel über mir, und das moralische Gesetz in mir.* *

– Sakoma, kad progresas pasiekiamas tik atsidavimu: galima neturėti gilaus proto, nebūti apsiskaičiusiam, mažai praktikuoti, bet jei tavo širdyje yra atsidavimas Tradicijai ir pagarba

Mokytojui, rezultatas bus pasiektas...

– Draveni, MŪSŪ atsidavimas ir JŪ atsainumas, paviršutiniškumas – tai du skirtingi pasauliai, todėl ir nesutariantys tarpusavyje.

– Guru Guru, čia ir užbaigsime diskusiją.

* „Žvaigždėtas dangus virš manęs, ir moralės įstatymas manyje.“ (*Vok.*)

Postpasaulis. Be filosofijos

Kai lyja, nereikia debesų. Guru Guru stovėjo prie grafičiais išmargintos sienos ir skaičiavo nukritusius lapus. Asfaltas klojo šlapdriabą, tiesė balų kelius į tamsą. Į žemę plaukė dangiškas vanduo. Metas keliauti pas Dravenį.

Židinyje spragsėjo dervingos malkos. Sausi irklai sėmė žaliąją arbatą, žaibavo saulėti sausainiai, it varlės kvaksėjo meduoliai ir kriaušės. Kai Guru Guru atsigėrė arbatos, liepsnos šėšėlis apvertė stalą, bet nesudužo nei puodeliai, nei lėkštės. Jokio ZEN, jokios ekstremalios išminties. Tik meistras pastebi stebuklingą paprastumą ir tyliai juo žavisi.

– Guru Guru, aš laukiu pilnaties, naktį staugiu vilku. Sunkus metalo skonis – medžioju mintis be ginklo... Žvyrkelio duobėje palaidojau kojas, pavargau stebėti debesis, kalbu apie nieką, ieškau gyvenimo prasmės... Bandau užrašyti mintis, atklydusias nežinia iš kur...

– Draveni, iš liūdnu poetų juokiasi ir lietus, ir vėtra, bet tik ne aš...

Tirpi arbatos ateitis, raiški sienų tylą. Draugai girdėjo stogo juoką – kvatojo čerpės. Ant sienos kabėjo veidrodis be veido, apytiksliai tiksėjo senas laikrodis. Stalčiuje slėpėsi tuščias nuotraukų albumas. Slėgė lengva tikrovė. Giedrė atnešė obuolių pyragą.

– Berniukai, aš laukiu sniego...

– Giedre, kai sninga, absurdu dvelkia lietus, be malkų dega žolė. Ant purvinos žemės krenta bejėgė snaigių spalva. Akis užlieja šviežias neono lakas...

– Guru Guru, kodėl atėjai vienas?

– Mylimoji dirba...

– O tu vasaroji mieste? – nusijuokė Giedrė.

– Mane žudo civilizuotas parkas, trapus paltas, apskritos kolonos. Keliai prarado aiškias kryptis... It voras ropoju sienomis...

– Guru Guru, tu kalbi kaip Dravenis, – stebėjosi Giedrė.

– Pavargau nuo diskusijų, žemų filosofijos krantų. Poezijos ežeras gilesnis už tirpstantį Arkties ledą, – prisipažino Guru Guru.

Dravenis tyliai džiūgavo – kaip gera gyventi be filosofijos.

Kai stikle vėsta arbata, reikia kalbėti tik apie sniegą.

BE GĖLOS

Tu esi Angelas

Sparnais lediniais sušildęs

Mano (nulis laipsnių pagal Kelviną) širdį

Ir du minusai tapo pliusu

O pliusas vertikalėm ir horizontalėm

Visu pasauliu

Tik Mūsų pasauliu

Amžiams

Visados

Be

Gėlos

Postpasaulis. Pakerėjimas. Supaukštėjimas

Ruduo. Tas nuostabus metas, kai lapai ryškūs, mintys aiškios, norai pildosi... Ta proga Dravenis trumpam nusprendė atsiskirti nuo pasaulio su meditacija, arbata ir muzika, o rudens spalvų pakerėtas Guru Guru dar labiau pamilo savo Mylimąją, parašė jai eilėraštį ir, kaip dera šiek tiek nusimanančiam totemizmo reikaluose, pavirto paukščiu. Tai – ne kerai, tai – pakerėjimas.

Prieš virsdamas *Regulus regulus* (nykštuku), Guru Guru Mylimajai parašė eilėraštį:

Rytas.
Lapių ir lapų gelsva.
Ir lapų bei lapių raudonis.
Tavo lūpos, begėdiškai gražios,
nepasislėps nuo lietaus!

Ir nuskrido pas Simurgą*.

Paukštava, 2014 m.

* Simurgas (pers. „trisdešimt paukščių“) – mitologinis paukštis, kurio paieškos vieno sufijaus veikale lyginamos su savęs paieškomis.

Postpasaulis. Du visiškai nesusiję tekstai. Antrininkai ir angelai. Minčių sapnai

– Guru Guru, ar tu matei savo antrininką? – paklausė Dravenis. – Gal teko su juo netyčia susidurti?

– Draveni, ar kalbi apie susidvejinusias asmenybes, ar apie angelus stebėtojus, sergėtojus? Jei apie pirmuosius, tai mačiau (nors nesu įsitikinęs, kad tos asmenybės dvejinosi, tačiau atrode kaip du skirtingi žmonės), o jei apie angelus – visą laiką jautau jų buvimą.

– Guru Guru, aš kalbu apie iš astralinio plano ar paralelinio pasaulio atkeliavusią būtybę, kuri dubliuoja Guru Guru, viską apie jį žino, ir ar Guru Guru 2 yra angelas? O gal blogiukas?

– Nėra kito Guru Guru, nėra Guru Guru 2, niekas manęs nedubliuoja, Draveni, tačiau ant kiekvieno peties sėdi po angelą – vienas šnabžda negerus dalykus, kitas aiškina tai, kas gerai.

– Guru Guru, o tie angelai – blogas ir geras – ar šneka tarpusavyje? Ar jie derina savo veiksmus?

– Angelai savo veiksmus atlieka pagal jiems suteiktas funkcijas. Dievas suteikė jiems laisvą valią, kaip ir žmogui, nors aukščiausioji valia – Dievo. Visgi žmogui, per Dievą patariant angelams (tuo, kuris šnibžda, *wasiwasi*, Korane vadinamas

šėtonas), tenka laisvai apsispręsti, kokių kelių eiti. Tradicija kaudėnasi zoroastrinėje kovoje už gerį su Postpasauliu. Rungiasi Žaltys su Kiberžalčiu. Draveni, ar žinai, kas yra Kiberžaltys?

– Kiberžaltys – tai bedvasė Žalčio kopija, iškamša, robotas, mašina...

– Kas laimės kovą, ar mums duota žinoti?

– Manau, neduota žinoti, bet duota pajusti!

SNIEGENAI

Tavo.

Ausytė.

Girdi.

Mano.

Švelnumą.

Sparnai.

Jaučia.

Ilgesi.

O, atšildyta sniegena, PAVASARIS!

Postpasaulis. Minčių sapnai

– Norint gyventi visavertį gyvenimą, būtina sapnuoti...

– Guru Guru, ar tu valdai sapnus? Ar gali įsibrauti į kito žmogaus sapną?

– Kai mane išgąsdina realybė, mano mintys eina sapnuot... Kartais net baisiausiame košmare geriau nei „realybėje“. Kai aš pabundu, tai ir įsibraunu į kitų žmonių sapnus, į pasaulio, gal ir į Dievo sapną...

– Guru Guru, kartais aš noriu išprotėti, gal todėl ir tapau poetu... Užmiegu jausdamas palengvėjimą, nes diena būna kartais juodesnė už naktį...

– Naktis išsprendžia daugelį dienos problemų, ir atvirksčiai... *Black dog runs at night**... Tad kuris angelas ir ant kurio peties iš tikro yra geras, o kuris blogas, kuris kelias, kurį „pasirenkame“, yra geras, sunku pasakyti...

– Guru Guru, tu žvejojį išdžiūvusioje jūroje...

- Didysis Žvejys kasdien surenka savo žuvis...
 - Norėčiau pašnekėti su išmintinga žuvimi...
- Nutilo muzika. Pasigirdo tylą, tai vanduo pliumptelėjo į žuvis.

Vilnius, 2014 m.

* *Juodas šuo naktį bėga.* (Angl.) Eilutė, kažkaip susijusi su populiariu televizijos serialu „Viršūnės dvynės“.

Peleckis, Mindaugas, ir Lyva, Algimantas

Pe-76 POSTPASAULIS: Dialogai ir eilės. Romanas ne pinigų kartai: [romanas] / Mindaugas Peleckis, Algimantas Lyva. – Vilnius: Pasviręs pasaulis, 2014. – 155 p.

ISBN 978-609-8027-11-2

Šioje knygoje, kurią iš dalies galima vadinti „Žaidimo“ tęsiniu, autoriai atskleidžia vidinę žmogaus dilemą – ar atsigręžti į Tradiciją ir eiti išminčių pramintais takais, ar klaidžioti Postpasaulio džunglėse. Autoriai *ne pinigų kartos* lūkesčius, ieškojimus ir dvejones atskleidžia dialogais ir eilėmis. Romano herojai nenori melstis Postpasaulio stabui Kiberžalčiui, todėl yra tikri, nesuklastoti, o JIE, monetos vergai, tėra simuliakrai, klastotės, klonai.

UDK 821.172-31

ALGIMANTAS LYVA
MINDAUGAS PELECKIS

POSTPASAULIS

Dialogai ir eilės. Romanas ne pinigų kartai

Redaktorė Janina Peleckienė
Dailininkė Kazimiera Lyvienė
Dizaineris Algimantas K. Lyva
Leidybos vadovas Vincas Akelis

Išleido UAB „Pasviręs pasaulis“
Erfurto g. 48–18, LT-04102 Vilnius
El. paštas: tango@takas.lt

Spausdino UAB „Biznio mašinų kompanija“
J. Jasinskio g. 16 A, LT-01112 Vilnius
www.bmk.lt